

Вяра и дела

Проповеди и статии от Елън Г. Уайт

Четива от деветнадесет теми, представени изцяло или частично в хронологична последователност и обхващащи периода от 1881 до 1902 г.

"Вярата и делата са две гребла, които трябва да използваме равностойно" (Ривю енд хералд, 11 юни 1910 г.).

"Праведността, с която се оправдаваме, е вменена; праведността, с която се освещаваме, е придадена. Първата е нашето право да получим небето, втората - нашата годност за небето" (Ривю енд хералд, 4 юни 1895 г.).

Съдържание

[Вяра и дела](#)

[Съдържание](#)

[Предисловие](#)

[Стандартът на истинското осветение](#)

[Софистиката на Сатана](#)

[Същността на греха](#)

[Осъдени от светлината, която отхвърлят](#)

[Захаросана духовна отрова](#)

[Христос - наша правда](#)

[Христовите заслуги - наша единствена надежда](#)

[Погледнете и живеете](#)

[Покаянието - дар от Бога](#)

[Елън Уайт очертава границите съвсем ясно](#)

[Успешна измама](#)

[Никой не може да влезе в небето като нарушител на заповедите](#)

[Само две групи хора - послушни и непослушни](#)

[Ако някога е имало такова време, то е сега](#)

[Вяра и дела](#)

[Да се борим, да работим, да се напрягаме](#)

[Исус дава това, което не ни достига](#)

[Предупреждение срещу фалшивото осветение](#)

[Онова, което Бог изисква](#)

[Осветение, което отклонява от Библията](#)

[Как да разберем дали Бог ни води](#)

[Сатана ще върши чудеса](#)

[Спазващият заповедите Божи народ](#)

[Качеството на нашата вяра](#)

[Колко е просто да бъдеш спасен](#)

[Не можете да го постигнете с разсъждения](#)

[Вярата на парализирания](#)

[Как откликна болният](#)

[Медната змия](#)

[Това е праведност чрез вяра](#)

[Няма спасение в леността](#)

[Не можете сами да се спасите](#)

[Съдбоносният въпрос във великата борба](#)

[Делът на победителя](#)
[Вярвайте, защо Бог казва така](#)
[Говорете с вяра, живеете с вяра, действайте с вяра](#)
[Доклад на Елън Уайт за отклика на проповедта в Отауа](#)
[Лаодикийската вест](#)
[Послушание и освещение](#)
[Сатанинската измама и уловка](#)
[Два урока](#)
[Не войнствени или необуздани](#)
[Не се уповавайте на хора](#)
["Вярвай, само вярвай"](#)
[Придобиване на Христовата правда](#)
[Призовани да бъдем верни](#)
[Кръстът на Голгота](#)
[Вяра и дела - ръка за ръка](#)
[Не можем да бъдем спасени нито чрез закона, нито в непослушание](#)
[Изпълнена с измами доктрина](#)
[Тестът за всяко учение](#)
[Описание на преживяването праведност чрез вяра](#)
[Вярата е условие](#)
[Той става наша правда](#)
[Това е оправдание чрез вяра](#)
[Приети в Христос](#)
[Това е оправдание](#)
[Трудна за разбиране истина](#)
[Съвет до водещи проповедници по въпроса за представянето на връзката между вяра и дела](#)
[Неща, за които трябва да проявяваме благоразумие](#)
[Човек може да бъде чист в своята област така, както Бог е чист в Своята](#)
[Не само слушатели, а изпълнители](#)
[Не като светските хора](#)
[Съдбата на прегрешилите](#)
[Христовата правда прави послушанието възможно](#)
[Мнения и практики, които трябва да бъдат съобразени с Божието слово](#)
[Да живеем с всяко Божие слово](#)

Предисловие

Поради продължаващия интерес към великите и жизнено важни истини за праведност чрез вяра, оправдание и освещение, може би ще е добре да чуем още от нещата, които от Господната вестителка е обяснявала през годините.

За да предложим тази картина от нейните учения, осемнадесет четива, започващи от 1881 и простиращи се до 1902 г., са събрани на едно място от състава на настоятелството "Е. Г. Уайт" в хронологична последователност, но без да имат структурна връзка помежду си. Нейните проповеди и статии последователно проследяват основните истини на спасението, изпълнени в

закона и евангелието - тези от "Ривю енд хералд" са за църквата, а материалите от "Сайнс ъф дъ таймс" - за света. Няколко подобрени теми са представени чрез запазено обяснително изявление като например Ръкопис 36 от 1890 г., написан в критичния период след Генералната конференция от 1888 г., когато, както Е. Уайт обяснява и на други места, хората били "в голяма опасност да приемат фалшиво становище" по "вярата и делата" (Ръкопис 23, 1891 г.). В неозаглавен ръкопис от 1890 г. тя се изказва доста недвусмислено и изяснява въпросите.

Макар че в различни години Елън Уайт често използва едни и същи методи в изясняването на жизнено важните истини, ценна информация може да се получи чрез четенето на проповеди, статии и ръкописи в тяхната естествена хронологична последователност. Всеки материал е балансирано изложение на темата, но често се набляга на различни неща. Много от четивата са публикувани изцяло, а други - поради липса на място, са съкратени и включват само тази част (обикновено основната част), която се отнася до вярата и делата. Подзаглавията и в много случаи заглавията на главите са дело на съставителите. Не е направен опит за изчерпателност. Нейните книги и много други проповеди и статии разглеждат същите важни истини. Всеки, който прелиства тези четива, ще забележи ясно колко важна е темата за всеки християнин. Не може да не се види и последователната позиция на личността, водена по особен начин от Господа в провъзгласяване на истините в статиите, които ще прочетете по-долу.

Планът за спасението на падналото човечество се основава на човешкото приемане единствено чрез вяра на Христова заместническа смърт. Този урок бе даван пред портите на Едемската градина, когато Адам и потомците му заколваха жертвеното агне. Той бе преподаден в пустинята, когато медната змия бе издигната от Мойсей. Хората, в чиято кръв имаше отрова в резултат на ухапването от отровни змии, се изцеляваха чрез поглеждане с вяра към спасителния символ. Той бе преподаван от пророците и апостолите. Многократно ни е напомняно, че спасението е по благодат чрез вяра и същевременно разбираме, че:

Докато се уповава изцяло на Христос за спасение, истинската вяра ще ни води до свършено придържане към Божия закон. Вярата се изявява чрез дела (Ривю енд хералд, 5 октомври 1886 г.).

Това балансирано становище ще проличи в материалите в тази малка книжка, подобрени сякаш безсистемно.

През всички векове, започвайки от Каин, големият неприятел е неутрализиран Божията благосклонно решение, като е водел земните жители до приемане на идеята, че човекът, станал грешник чрез нарушаване на Божия закон, трябва да получи милост и спасение чрез собствените си дела, независимо дали измъчва тялото си, жертва децата си на някое божество, създадено от ръцете му, предприема поклоннически пътешествия до смятани за святи места, изпълнява църковни наказания, плаща пари на църковната съкровищница или просто сам се мъчи неуморно в опитите си да живее добър и благочестив живот.

Простичкото преживяване на приемане на спасението чрез вяра изглежда прекалено лесно. Голям брой от тези, които твърдят, че са Христови последователи, всъщност приемат позицията, че спасението е отчасти чрез вяра в Христовата смърт на Голгота и отчасти чрез човешко усилие.

Когато ранните адвентисти от седмия ден разбраха изискванията на Божия непроменим закон, започнаха да се появяват законнически тенденции и за известно време мнозина престанаха да дават плод. Съвестното познание на Божия закон обаче води до премахване на греха и до свят и осветен живот. Такава е обстановката, когато са писани тези четива върху вярата и делата, закона и евангелието.

Почти по средата на периода, обхванат в тази книжка, бе проведена сесията на Генералната конференция от 1888 г. в Минеаполис, щата Минесота, предшествана от семинар за проповедници. По време на тези събрания бе наблегнато на основните истини за праведност чрез вяра. Елън Уайт я характеризира като възраждане на пренебрегвани дотогава истини. На конференцията сама тя не се изказва по въпроса. В думите си подчертава, че присъстващите трябва да държат сърцата си отворени, за да получат светлина от Божието слово, представяно от пасторите Е. Дж. Уагонър и А. Т. Джоунс. Новите идеи се приемали със смесени чувства. Някои от слушатели ги възприемали радостно и изцяло, а други заемали неутрална позиция. Някои ги отхвърлили. От записите става ясно, че мнозина си тръгнали от конференцията, носейки със себе си ново и славно преживяване в Христос Исус.

Чрез проповедите, изнесени по църквите след конференцията, включително и от Елън Уайт, както и чрез статии, излезли от нейното перо, адвентистите като цяло стигнаха до по-ясно разбиране и до приемане на праведността чрез вяра. Мнозина от тези, които първоначално отхвърлиха представената в Минеаполис идея, бяха убедени да я приемат.

Основните истини в доктрината за праведност чрез вяра са толкова прости, че не е необходима отделна изчерпателна книга на Е. Г. Уайт, която да ги обяснява. Темата е част от много нейни книги. Отделни нагледни примери можем да намерим на едно и две места. През 1893 г. Е. Уайт публикува брошура, озаглавена "Оправдани чрез вяра". Можете да я прочетете в раздела от петдесет страници на "Избрани вести", том 1, под заглавието "Христос - наша правда". Препоръчваме ви да прочетете целия раздел.

Духовното преживяване на живот в топлината и Христовата правда може да бъде наша опитност днес, но да бъде загубено утре в резултат на безгрижие и високомерие. То е лично преживяване на простото приемане и упование и може да бъде нещо съвсем крехко. Възможно е да се замъгли в резултат на спорове по фини доктринални въпроси. Елън Уайт отбелязва:

Мнозина правят грешка, като се опитват да дефинират в най-малки подробности фините точки на различие между оправданието и освещението. В дефиницията си на тези два термина често вмъкват собствени идеи и размишления. Защо се опитвате да бъдете по-точни от боговдъхновеното Слово по жизнено важния въпрос а праведност чрез вяра? Защо се опитвате да представят всяка маловажна точка, сякаш спасението на душата зависи от това всички да имат точно вашето разбиране по този въпрос? Не е възможно всичко да виждат по един и същ начин (Ръкопис 21, 1891 г.; Адвентен библейски коментар, т. 6, с. 1072).

Няколкото подхода, които Господната вестителка използва към представените тук истини, ще запазят важната тема за праведност чрез вяра ясна, балансирана и лишена от сложни тълкувания, и това е надеждата на издателите и

Доверениците на настоятелството "Елън Г. Уайт"
Вашингтон, 7 декември 1878 г.

Стандартът на истинското освещение

Статия от "Ривю енд хералд", публикувана на 8 март 1881 г.

"А сам Бог на мира да ви освети напълно и дано се запазят непокътнати духа, душата и тялото ви без порок до пришествието на нашия Господ Исус Христос" (1Сол. 5:23).

Освещението се постига само чрез послушание на Божията воля. Мнозина от тези, които своеволно потъпкват закона на Йехова, твърдят че имат святост в сърцето и освещение в живота. Те обаче нямат спасително познание за Бога или за Неговия закон. Стоят в редиците на големия бунтовник. Той воюва с Божия закон, който е основата на Божественото управление на небето и на земята. Нито един нарушител на закона няма да бъде допуснат в небето, тъй като този, който някога бе чист и издигнат херувим, бе изхвърлен оттам поради бунта срещу Божието управление.

За мнозина освещението е само собствена правда. Въпреки това тези хора смело твърдят, че Исус е техен Спасител и Осветител. Каква измама! Дали Божият Син ще освети нарушителят на закона на Отца - законът, който Христос дойде да издигне и да направи почитаем? Той свидетелства: "Опазих заповедите на Отца Си." Бог няма да снижи закона Си, за да го приравни към несъвършения човешки стандарт, а човекът не може да отговори на изискванията на святия закон, без да прояви покаяние към Бога и вяра към нашия Господ Исус Христос.

"Но ако съгреша някой, имаме ходатай при Отца, Исуса Христа праведния" (1Йоан. 2:1). Бог не е предал Сина Си на живот на страдания, унижения и срамна смърт, за да освободи човека от послушанието към Божия закон. Толкова голяма е измамната сила на Сатана, че мнозина са били подведени да смятат Христовото изкупление за нещо без истинска стойност. Христос умря, защото нямаше друга надежда за прегрешилия. Грешникът би могъл да се опита да спазва закона в бъдеще, но дългът, който е натрупал в миналото, остава и законът трябва да го осъди на смърт. Христос дойде да плати дълга на грешника, който не би могъл да го заплати за себе си. Така чрез изкупителната жертва на Христос на грешния човек бе дадена нова възможност.

Софистиката на Сатана

Сатанинска софистика е твърдението, че в резултат на Христовата смърт благодатта е заела мястото на закона. Смъртта на Исус не промени, нито отмени или намали дори в най-малка степен закона на десетте заповеди. Скъпоценната благодат, предложена на хората чрез кръвта на Спасителя, укрепва Божия закон. След грехопадението Божието вечно управление и благодатта Му са неделими. Те вървят ръка за ръка през всички епохи. "Милост и верност се срещнаха, правда и мир се целунаха" (Пс. 85:10).

Исус, нашият Заместник, се съгласи да понесе заради човека наказанието за нарушения закон. Той облече божественото Си естество с човешко и така стана Човешки син, Спасител и Изкупител. Самата смърт на Божия скъп Син за

изкуплението на човека показва неотменимостта на Божествения закон. Колко лесно би било, от гледна точка на прегрешилия, Бог да премахне закона и така да направи възможно човекът да се спаси, а Христос да остане на небето! Доктрината, която проповядва свобода да се нарушава закона чрез благодат, е фатална измама. Всеки нарушител на Божия закон е грешник и никой не може да бъде осветен, докато живее в съзнателен грях.

Смирението и агонията на Божия скъп Син не бяха изтърпени, за да може човек да получи свободата да нарушават закона на Отец и въпреки това да седи заедно с Христос на трона Му. Именно чрез Неговите заслуги и проявяване на покаяние и вяра дори най-виновният грешник може да получи опрощение и да получи сила да живее живот на послушание. Грешникът не е спасен в греховете си, а от греховете си.

Същността на греха

Душата трябва първо да осъзнае греха, за да може грешникът да почувства желание да отиде при Христос. "Грехът е беззаконие" (1Йоан. 3:4). "Не бих познал греха освен чрез закона" (Римл. 7:7). Когато заповедта проникна в съвестта на Савел, грехът оживя и той умря спрямо себе си. Видя се осъден от Божия закон. Грешникът не може да осъзнае вината си, ако не разбере що е грях. Невъзможно е човек да преживее библейското осветление, докато твърди, че ако вярва в Христос, няма значение дали спазва Божия закон или го нарушава.

Онези, които твърдят, че спазват Божия закон и въпреки това в сърцата си съхраняват грях, са осъдени от Верния Свидетел. Те казват, че са богати в познаване на истината, но не са в хармония със святите ѝ принципи. Истината не осветява живота им. Божието слово заявява, че спазващият заповедите, чийто живот противоречи на вярата му, е сляп, окаян, беден и гол.

Божият закон е огледалото, което дава пълно отражение на човека такъв, какъвто е, и показва истинския му образ. Някои ще избягат и ще забравят този образ, а други ще използват обидни думи срещу закона, сякаш това ще поправи дефектите в характера им. Други обаче, които са осъдени от закона, ще се покаят за прегрешенията си и чрез вяра в Христовите заслуги, ще усъвършенстват християнския си характер.

Осъдени от светлината, която отхвърлят

В Божиите очи всеки е виновен в нарушаване на закона Му. Фактът, че голямото мнозинство ще продължи да върши нарушение и така ще остане във вражда с Бога, не е повод някои да откажат да изповядат вината си и да станат послушни. За повърхностния наблюдател хората, които са по природа добродушни, образовани и благородни, могат да изглеждат съвършени в живот. "Понеже човек гледа на лице, а Господ гледа на сърце" (1Царе 16:7). Ако животворните истини на Божието слово бъдат представени на съвестта, но не бъдат приети и после изпълнявани в живота, никой няма да види Божието царство. За някои тези истини имат очарование поради това, че са някаква новост, но те не ги приемат като Божие слово. Онези, които не приемат светлината, когато им бъде представена, ще бъдат осъдени от нея.

Във всяка църква в страната има души, които са незадоволени и гладуват и жадуват за спасение. Ден и нощ сърцата им са обременени от въпроса: Какво

да направя, за да се спася? Те слушат жадно приятни беседи, надявайки се да научат как могат да бъдат оправдани пред Бога. Твърде често чуват само приятна реч, красноречива декламация. Има тъжни и разочаровани сърца във всяко религиозно събрание. Проповедникът казва на слушателите си, че не могат да спазват Божия закон. "Не е обвързващ за хората в наши дни - казва той. - Трябва да вярвате в Христос. Той ще ви спаси, само вярвайте." Така той ги учи да превръщат чувствата си в свой критерий и не им дава разумна вяра. Такъв проповедник може да твърди, че е искрен, но Ной се стреми да успокоят неспокойната съвест с фалшива надежда.

Захаросана духовна отрова

Мнозина биват подтиквани да вярват, че вървят по пътя към небето, тъй като изповядват, че вярват в Христос, а в същото време отхвърлят Божия закон. Накрая обаче ще открият, че са вървели по пътя на гибелта, а не към небето. Духовната отрова се захаросва с доктрината за освещението и така се представя на хората. Хиляди я поглъщат жадно, чувствайки че стига да са честни във вярата си, ще са в безопасност. Но искреността няма да превърне заблудата в истина. Човек може да погълне отрова и да мисли, че е храна, но искреността няма да го спаси от нейното действие.

Бог ни е дал Словото Си за наш пътеводител. Христос заявява: "Вие изследвате писанията, понеже мислите, че в тях имате вечен живот и те са, които свидетелстват за мене" (Йоан 5:39). Той се молеше за учениците Си: "Освети ги чрез истината. Твоето слово е истина" (Йоан 17:17). Павел казва: "И аз си мислех, че трябваше да върша много неща против името на Исуса Назарянина" (Деяния 26:9). Тази вяра не направи поведението му правилно. Когато Павел прие евангелието на Исус Христос, това го направи ново създание. Той бе преобразен. Засадената в неговата душа истина му даде смелост като Христов последовател, благодарение на която никакво противопоставяне не можа да го поклати, никакво страдание не можа да го уплаши.

Хората ще представят всякакви извинения за отхвърлянето на Божия закон, но никое извинение не може да бъде прието в съдния ден. Онези, които спорят с Бога и укрепват виновните си души в прегрешения, много скоро ще се срещнат с великия Законодател до Неговия нарушен закон.

Настъпва денят на Божието отмъщение - денят на страшния Му гняв. Кой ще устои в деня на идването Му? Хората са закоравили сърцата си срещу Божия Дух, но стрелите на гнева Му ще понижат там, където стрелите на убеждението не са могли. Не е далеч времето, когато Бог ще престане да се занимава с грешника. Ще могат ли лъжливите пастири да покрият нарушителя в този ден? Може ли да бъде извинен този, който е вървял заедно с тълпата по пътя на непослушанието? Ще може ли популярността или числеността да направи някои по-малко виновни? Това са въпросите, които безгрижните и безразлични хора трябва да обмислят и да решат сами за себе си.

Христос - наша правда

Тема, представена през 1883 г.

Сутрешна проповед пред проповедници по време на сесията на Генералната конференция от ноември 1883 г. в Батъл Крик, щата Мичиган. Публикувана в "Служители на евангелието" (изданието от 1882 г.), с. 411-415 и в "Избрани вести", т. 1, с. 350-354.

Ако изповядваме греховете си, Той е верен и праведен да ни прости греховете и да ни очисти от всяка неправда" (1Йоаново 1:9).

Бог изисква да изповядваме греховете си и да смирим сърцата си пред Него. Същевременно трябва да има доверие в Него като нежен Баща, Който няма да изостави уповаващите се в Господа. Много от нас живеят със сетивата си, а не с вяра. Ние вярваме във видимите неща, но не оценяваме скъпоценните обещания, дадени в Божието слово. Едва ли можем да обезславим Бога повече, отколкото ако проявим недоверие в това, което казва, и се усъмним дали е честен към нас, или ни мами.

Господ не се отказва от нас поради греховете ни. Може да правим грешки и да оскърбяваме Духа Му, но когато се покаем и отидем при Него с разкаяни сърца, Той няма да ни отблъсне. Има пречки, които трябва да бъдат отстранени. Подхранват се лоши чувства, гордост, себелюбие, гняв и недоволство. Всички тези неща ни отделят от Бога. Греховете трябва да бъдат изповядани. Необходимо е да има по-силно въздействие на благодатта върху сърцето. Онези, които се чувстват слаби и обезсърчени, могат да станат силни Божии мъже и да вършат благородна работа за Господаря. Но те трябва да работят с високи морални стандарти и да не се влияят от егоистични мотиви.

Христовите заслуги - наша единствена надежда

Трябва да се учим в Христовото училище. Нищо друго освен Неговата правда не може да ни даде право дори на едно благословение от завета на благодатта. Отдавна желяем и се опитваме да получим тези благословения, но още не сме ги получили, защото поддържаме идеята, че можем да направим нещо сами, за да станем достойни за тях. Не отклоняваме поглед от себе си и не вярваме, че Исус е жив Спасител. Не бива да мислим, че собствените ни качества и заслуги ще ни спасят. Христовата благодат е единствената ни надежда за спасение. господ е обещал чрез пророка: "Нека остави нечестивият пътя си и несправедният помислите си. Нека се обърне към Господа и Той ще се смили за него; и към нашия Бог, защото Той ще прощава щедро" (Ис. 55:7). Трябва да повярваме в обикновеното обещание и да не приемаме чувствата за вяра. Когато изцяло се уповаваме на Бога, когато разчитаме на Исусовите заслуги като опрощаващ греха Спасител, ще получим желаната от нас помощ.

Вглеждаме се в себе си, като че ли имаме сила да се спасим. Исус обаче умря за нас, защото сме неспособни да направим това. В Него е нашата надежда, нашето оправдание, нашата правда. Не трябва да се отчайваме и да се страхуваме, че нямаме Спасител или че Той не проявява милост към нас. Точно сега Той извършва едно дело за нас и ни кани да отидем при Него в нашата безпомощност и да се спасим. Обезславяме Го с неверието си. Удивително е как се отнасяме към най-добрия си Приятел, колко малко доверие имаме в Този, Който може да спасява съвършено и ни е дал всички доказателства за голямата Си любов.

Братя мои, няма очаквате вашите заслуги да ви препоръчат на Божията милост и мислите, че трябва да се освободите от греха, преди да се доверите на Господната сила да спасява? Ако водите душевна борба по този въпрос, страхувам се, че няма да получите сила и накрая ще се обезсърчите.

Погледнете и живеете

Когато Господ допусна отровни змии да хапят разбунтувалите се израилтяни в пустинята, на Мойсей бе наредено да издигне медна змия и да каже на всички наранени да погледнат към нея и да живеят. Но мнозина не получиха никаква помощ от това определено от Бога средство. Те бяха заобиколени от мъртви и умиращи и знаеха, че без Божествена помощ съдбата им е запечатана. Можеха да получат мигновено изцеление, но предпочетоха да се оплакват за раните си, за болките, за сигурната смърт, докато силите им отпадаха и очите им се замъгляваха.

"И както Мойсей издигне змията в пустинята, така трябва да бъде издигнат Човешкият Син, та всеки, който вярва в Него, да не погине, но да има вечен живот" (Йоан 3:14, 15). Ако осъзнавате греховете си, не посвещавайте всичките си сили на жалеене за тях. Погледнете и живеете. Исус е единственият ни Спасител. Макар че милиони хора, които се нуждаят от изцеление, ще отхвърлят милостивото Му предложение, нито един от вярващите в Неговите заслуги няма да бъде оставен да загине. Въпреки че осъзнаваме безпомощното си състояние без Христос, не трябва да се обезсърчаваме, а да разчитаме на разпнатия и възкръснал Спасител. Бедна, болна от греха, обезсърчена душо, погледни и живей. Исус е дал в залог Словото Си. Той ще спаси всички, които отиват при Него.

Отидете при Исус и получите покой и мир. Още сега можете да имате благословието. Сатана подсказва, че сте безпомощни и не можете сами да се благословите. Вярно е, безпомощни сте. Но издигнете Исус пред него: "Аз имам възкръснал Спасител. В Него се уповавам и Той никога няма да позволи да бъда прокълнат. В Негово име триумфирам. Той е моята правда и корона на радост." Нека никой не мисли, че случаят му е безнадежден. Не е такъв. Може би ще видите, че сте грешни и сте се провалили, но точно затова се нуждаете от Спасител. Ако имате грехове за изповядване, не губете време. Сегашните мигове за златни. "Ако изповядваме греховете си, Той е верен и праведен да ни прости греховете и да ни очисти от Всяка неправда" (1Йоаново 1:9). Онези, които гладуват и жадуват за правдата, ще се наситят, защото Исус го е обещал. Скъпият Спасител! Ръцете Му са отворени, за да ни приеме, и голямото Му любящо сърце ни чака да ни благослови.

Изглежда някои мислят, че трябва да имат изпитателен период и да докажат на Господа, че са преобразени, преди да изискат благословенията Му. Но тези скъпи души могат да изискат благословието още сега. Те трябва да имат Неговата благодат и Христовия Дух, Който да им помогне в немощите. В противен случай не могат да оформят християнски характер. Исус копнее да отидем при него такива, каквито сме - грешни, безпомощни, зависими.

Покаянието - дар от Бога

Покаянието, както и прощението, е дар от Бога чрез Христос. В резултат на действието на Светия Дух започваме да изпитваме угризения за греховете си

и да изпитваме нужда от покаяние. Само каещите се получават прощение. Бог познава всичките ни слабости и немощи и ще ни помогне.

Някои, които отиват при Бога с покаяние и изповед и дори вярват, че греховете им са простени, пак не успяват да изискат Божиите обещания така, както би трябвало. Не разбират, че Исус винаги стои до нас като Спасител. Не са готови да Му поверят опазването на душите си, като разчитат на Него да усъвършенства делото на благодатта, започнало в сърцата им. Макар и да мислят, че се предават на Бога, в тях има голяма доза себеупование. Има съвестни души, които се уповават отчасти на Бога, отчасти на себе си. Не гледат към Него, за да бъдат запазени от силата Му, а разчитат на бдителността си срещу изкушението и на извършването на известни задължения, които да ги направят приемливи за Господа. Този вид вяра не постига победи. Такива хора се трудят безцелно. Душите им са в постоянно робство и те не намират покой, докато не положат бремето си в нозете на Исус.

Има нужда от непрестанна бдителност и искрено, породено от любов посвещение. Но тези неща ще дойдат по естествен начин, когато душата е пазена от Божията сила чрез вяра. Не можем да направим нищо, абсолютно нищо, за да се препоръчаме на Божията милост. Не трябва да се уповаваме на себе си, нито на добрите си дела. Когато отидем при Христос като грешници и греховни същества, можем да намерим покой в любовта Му. Бог ще приеме всеки, който отива при Него, уповавайки се изцяло на заслугите на разпнатия Спасител. Любовта разцъфва в сърцето. Може да няма екстатични чувства, но да съществува пребъдващо и докарващо мир упование. Всяко бreme е леко, всеки сложен от Христос хомот е лесен за носене. Задължението става удоволствие, а жертвата - радост. Пътят, който преди е изглеждал забулен в тъмнина, бива осветен от лъчите на Слънцето на правдата. Това е ходене в светлината, както и Христос е в нея.

Елън Уайт очертава границите съвсем ясно

Част от проповед, произнесена в Устър, щата Масачузетс, на 31 юли 1885 г., озаглавена "Истинският стандарт на правда". Публикувана в "Ривю енд хералд", 25 август 1885 г.

Сега трябва да се зададе въпросът: Придържат ли се така наречените Христови последователи за условията, въз основа на които е произнесено благословието? Отделят ли се по дух и обичаи от света? Колко трудно е да излязат и да се отделят от светските навици и обичаи! Но нека не забравяме, че Сатана ни прилъгва и мами чрез фалшиви представяния. Тук става въпрос за вечността. Божиите изисквания трябва да са на първо място и да бъдат обект на нашето внимание.

Чрез преобразяващата Христова благодат всяко чадо на падналия Адам трябва да стане послушно на всички Божии изисквания. Мнозина затварят очите си за най-ясните учения на Словото Му, тъй като на пътя им стои кръстът. Ако го вдигнат, ще изглеждат по-особени в очите на света. Колебаят се, съмняват се и търсят някакво извинение, което да им помогне да го избегнат. Сатана винаги е готов и им представя правдоподобни извинения защо няма да е най-добре да спазят Божието слово съвсем дословно.

Успешна измама

Една от най-успешните измами на Сатана е да подведе хората да твърдят, че са осветени, макар че в същото време живеят в нарушаване на Божиите заповеди. Според Христос тези хора ще заявяват: "Господи, Господи, не в Твоето име ли пророкувахме, не в Твоето име ли бесове изгонихме и не в Твоето име ли направихме много велики дела?"

Да, онези, които твърдят, че са осветени, могат много да говорят за спасението чрез Исусовата кръв, но тяхното осветение не е чрез истината, която е в Исус. Макар и да твърдят, че вярват В Него и очевидно вършат велики дела в Негово име, те пренебрегват закона на Отца Му и служат като посредници на големия неприятел на душите, за да провеждат започнатото от него дело в Едем и да представят правдоподобни извинения за това, че не се подчиняват безусловно на Бога. Това, че водят хората към обезславяне на Бога чрез пренебрегване на Неговия закон, един ден ще им бъде разкрито заедно с истинските последици.

Условията за вечен живот са представени толкова ясно в Божието слово, че никой не бива да греши, ако не предпочете заблудата пред истината, тъй като неосветената му душа обича тъмнината повече от светлината.

Законникът, който дойде при Христос с въпроса: "Учителю, какво да правя, за да наследя вечен живот?", смяташе, че може да улови Христос, но Исус постави бремето върху него. "Какво е писано в закона, как четеш?" "А той в отговор каза: Да възлюбиш Господа твоя Бог с цялото си сърце, с цялата си душа, с всичката си сила и с всичкия си ум и ближния си както себе си." Тогава Христос му отговори: "Прави си отговорил; това стори и ще живееш" (Лука 10:25-28). Тези думи са подходящи са всеки един от нас. Желаем ли да се съобразим с условията? Ще се подчиним ли на Бога и ще пазим ли заповедите Му? Ще бъдем ли изпълнители на Словото Му, а не само слушатели? Законът на Бога е непроменим и непроменяем подобно на Неговия характер. Каквото и да казват или да правят хората, за да го обезсилят, това не променя неговите изисквания, нито ги освобождава от задължението им да го спазват.

Имаме ежедневна нужда от божествено просветление. Трябва да се молим като Давид: "Отвори очите ми, за да гледам чудесни неща в Твоя закон" (Пс. 119:18). Бог ще има люде на земята, които ще защитават Неговата чест, като уважават всичките Му заповеди, а те не са тежки, нито са "робско иго". Някога Давид се молеше: "Време е да подейства Господ, защото нарушиха закона Ти" (ст. 126).

Нито един от нас не може да си позволи да обезславя Бога, като живее в нарушение на закона Му. Пренебрегването на Библията и стремежът към земни съкровища е загуба, която не може да се измери. Само вечността ще разкрие голямата жертва, която мнозина правят, за да си осигурят светски почести и привилегии, но за сметка на душите си и на вечните богатства. Биха могли да имат този живот, който е съизмерим с Божия живот; Исус умря, за да донесе небесните благословения и съкровища на тяхно разположение, така че да не се смятат за бедни, окаяни и жалки от гледна точка на вечността.

Никой не може да влезе в небето като нарушител на заповедите

Никой от тези, които са имали светлината на истината, няма да влезе в Божия град като нарушител на заповедите. Законът лежи в основата на Божието управление на земята и на небето. Ако съзнателно са потъпквали и презирали закона Му на земята, няма да бъдат взети на небето, за да правят същото и там. Когато Христос дойде, няма да има промяна в характеристиките.

Характерът се оформя по време на благодатното време. Ден след ден постъпките им се записват в небесните книги и в съдния ден ще бъдат възнаградени според делата си. Тогава ще се види кой ще получи благословието. "Блажени, които изпълняват Неговите заповеди, за да имат власт над дървото на живота и да влязат през портите в града" (Откр . 22:14 - ЦП).

Хората, които нападат Божия закон, всъщност воюват против самия Бог. Мнозина от тези, които са изпълнени с жестока омраза срещу спазващия заповедите Божи народ, се хвалят най-гръмогласно, че живеят свято и безгрешно. Това може да бъде обяснено само по един начин: Няма огледало, което да погледнат, за да видят сами уродливостта в своя характер. Нито Йосиф или Даниил, нито който и да е от апостолите, са твърдели, че нямат грях. Хората, които са живели най-близо до Бога и които биха пожертвали живота си, вместо да извършат познат грях срещу Него; хора, които Бог е почел с божествена светлина и сила, признават, че са грешници, недостойни за Божиите големи милости. Почувствали са слабостта си и в скръбта си за греховете са се опитали да подражават на образа Исус Христос.

Само две групи хора - послушни и непослушни

На земята има само две групи хора - послушните Божии чада и непослушните. При един случай Христос описа съда по следния начин: "И когато дойде Човешкият син в славата Си и всичките свети ангели с Него, тогава ще седне на славния Си престол. И ще се съберат пред Него всичките народи; и ще ги отлъчи един от други, както овчарят отлъчва овцете от козите. И ще постави овцете от дясната Си страна, а козите от лявата.

Тогава царят ще рече на тях, които от дясната Му страна: Дойдете вие, благословени от Отца Ми, наследете царството, приготвено за вас от създанието на света. Защото оградих и Ме нахранихте, ожадних и Ме напоихте, странник бях и Ме прибрахте, гол бях и Ме облякохте, болен бях и Ме посетихте, в тъмница бях и Ме споходихте.

Тогава праведните в отговор ще му кажат: Господи, кога Те видяхме гладен и Те нахранихме или жаден и Те напоихме? И кога Те видяхме странник и Те прибрахме или гол и Те облякохме? И кога Те видяхме болен или в тъмница и Те споходихме? А Царят в отговор ще им рече: Истина ви казвам: Понеже сте направили това на един от тях най-скромни Мои братя, на Мене сте Го направили" (Мат. 25:31-40).

Така Христос се уеднаквява със страдащото човечество. Всяко нещо, което е сторено на чадата Му, Той смята, че е сторено на самия Него. Онези, които представят някакво модерно осветение, ще излязат напред и самохвално ще заявят: "Господи! Господи! не в Твоето име ли пророкувахме, не в Твоето име ли бесове изгонихме и не в Твоето име ли направихме много велики дела?" Описаните тук хора, които предявяват подобни претенции и очевидно са направили Исус част от всичките си дела, са подходяща илюстрация на онези, които твърдят, че имат модерно осветение, но воюват против Божия закон.

Христос ги нарича служители на неправдата, защото са измамници, облекли одеждата на правдата, за да скрият уродливия си характер и вътрешната злина на нечистите си сърца.

Сатана идва в сегашните последни дни, за да действа с цялата измамност на нечестията в тези, които погиват. Сатанинското му величие върши чудеса пред лъжепророците и пред хората, като твърди, че е самият Христос. Сатана дава силата си на онези, които му помагат в измамите. Затова твърдящите, че имат голяма сила от Бога могат да бъдат разпознати чрез големия детектор - закона на Йехова. Господ ни казва, че ако е възможно, те биха измамили и избраните. Превъплъщението им като овци изглежда толкова реално и истинско, че вълкът може да бъде разпознат само когато отидем при Божия велик морален стандарт и там открием, че те са нарушители на закона на Йехова.

Ако някога е имало такова време, то е сега

Ако някога е имало време, когато да се нуждаем от вяра и духовно просвещение, то е сега. Онези, които бдят, молят се и изследват Писанието всеки ден с искрено желание да разберат и да вършат Божията воля, няма да бъдат отклонени от нито една сатанинска измама. Само те ще разберат как лукавите подмамват и оплитат. Толкова много време и внимание се отделя на света, на облекло, ядене и пиене, че не остава време за молитва и за изучаване на писанията.

Искаме истината по всеки въпрос и трябва да я търсим като скрито съкровище. Отвсякъде ни се поднасят ястия от басни и хората предпочитат да вярват в заблудата вместо в истината, тъй като приемането на истината включва и кръста. Собственото "аз" трябва да бъде отхвърлено, да бъде разпънато на кръст. Затова Сатана им представя по-лесен път, като обезсилва Божия закон. Когато Бог остави човека да върви по свой път, това е най-мрачният час в живота му. Страшно е, когато едно своеволно и непослушно дете бъде оставено да върви по своя път, да следва своя си ум и около него да се събират облаците на Божия съд.

Но Сатана има посредниците, които са прекалено горди, за да се покаят и които постоянно работят, за да рушат делото на Йехова и да го потъпкват с нозе. Какъв ден на скръб и отчаяние ще настъпи, когато те видят своето дело и се изправят пред последиците му! Душите, които биха могли да се спасят за Исус Христос, биват погубени чрез своите учения и влияние.

Христос умря за тях, за да имат живот. Той им откри пътя, по който биха могли чрез Неговите заслуги да спазват Божия закон. Христос казва: "Зная твоите дела. Ето, поставих пред тебе отворени врата, които никой не може да затвори" (Откр. 3:8). Колко упорито работят хората, за да затворят тази врата, но въпреки това не успяват. Йоан свидетелства: "И отвори се Божият храм, който е на небето, и видя се в храма ковчега на Божия завет" (Откр. 11:19). Под умилостивилището, в сами ковчег, имаше две каменни плочи, съдържащи закона на Йехова. Божиите верни видяха светлината, които излиза от закона и трябва да бъде дадена на света. Сега активната сатанинска дейност е насочена към затваряне на тази врата на светлина. Исус обаче казва, че никой не може да я затвори. Хората ще се отвръщат от светлината, ще я отхвърлят, ще я презират, но тя пак грее с чисти и ярки лъчи, за да обнадеждава и благославя всички, които я виждат.

Божиите чада ще преживяват страшни конфликти с противника на душите. Тези конфликти ще стават все по-ожесточени, колкото повече приближаваме края на борбата. Но Господ ще помогне на тези, които защитават истината Му.

Вяра и дела

Сутрешна проповед, произнесена в Базел, Швейцария, на 17 септември 1885 г. Публикувана в "Сайнс ъф дъ таймс" на 16 юни 1890 г.

"А без вяра не е възможно да се угоди Богу, защото който дохожда при Бога, трябва да вярва, че има Бог и че Той възнагражда тия, които го търсят" (Евр. 11:6). В християнския свят има мнозина, които твърдят, че вярата е всичко необходимо за спасението; делата са нищо, вярата е основното. Но Божието слово ни казва, че вяра без дела е мъртва. Мнозина отказват да се подчиняват на Божиите заповеди, но проявяват голяма вяра. Вярата обаче трябва да има основа.

Всички Божии обещания са дадени с условия. Ако вършим Божията воля, ако живеем в истината, тогава можем да поискаме каквото пожелаем и ще ни бъде дадено. Докато искрено се стремим да бъдем послушни, Бог ще чува молитвите ни, но Той няма да ни благослови в непослушание. Ако изберем да пренебрегваме заповедите Му, можем да извикаме: "Вяра, вяра, само имай вяра" и при нас ще стигне отговорът от непогрешимото Божие слово: "Вяра без дела е безплодна" (Як. 2:20). Такава вяра ще бъде само като кимвал, що звънти, и кимвал, що дрънка. За да имаме полза от Божията благодат, трябва да извършим нашата част; трябва да работим усърдно и да дадем плодове за покаяние.

Ние сме Божии съработници. Не бива да стоите бездейни и да чакате някакъв голям случай, за да направите нещо велико за Господаря. Не трябва да пренебрегвате задължението, което е поставено на пътя ви, но е необходимо да се възползвате от дребните възможности, които се откриват навсякъде около вас.

Да се борим, да работим, да се напругаме

Трябва да правим всичко по силите си, за да водим добрата битка на вярата. Необходимо е да се борим, да работим, да се напругаме, да агонизираме, за да влезем през тясната врата. Трябва да поставяме Господа винаги пред себе си. С чисти ръце и чисти сърца трябва да се стремим да почитаме Бога във всичките си пътища. На нас ни е дадена помощ в Този, Който е мощен да спасява. Духът на истината и светлината ще ни оживотворят и обновят по тайнствен начин, защото всичките ни духовни подобрения идват от Бога, а не от самите нас. Истинският работник ще има божествена сила, която да му помага, но ленивият няма да бъде подкрепян от Божия Дух.

В известен смисъл ние сме предадени на собствената си енергия; трябва да се опитваме неуморно да бъдем ревностни и да се покаем, да очистим ръцете си от всяка нечистота; необходимо е да стигнем най-високия стандарт и вярата в Бога ще ни помогне в нашите усилия. Трябва да се опитваме и да търсим с вяра; трябва да чукаме, за да се отвори вратата пред нас. Библията учи, че всичко, отнасящо се до нашето спасение, зависи от собственото ни поведение. Ако загинем, отговорността ще бъде изцяло наша. Ако е направено необходимото и

ако приемем Божиите условия, можем да се хванем за вечния живот. Трябва да отидем при Христос с вяра, да сме усърдни да направим званието и призванието си сигурни.

Прощението на греха е обещано на този, който се покае и повярва; короната на живота ще наградата за този, който е верен до края. Можем да израснем в благодатта, като се възползваме от благодатта, която вече имаме. Трябва да се пазим неопетнени от света, ако искаме да бъдем намерени за безукорни в Божия ден. Вярата и делата вървят ръка за ръка; те действат хармонично в делото на побеждаване. Делата никога няма да ни спасят; Христовите заслуги са това, от което можем да се възползваме. Чрез вяра в Христос Той ще направи всичките ни несъвършени усилия приемливи за Бога. Вярата, която се иска от нас, не е от типа "не прави нищо". Спасителна е тази вяра, която действа чрез любов и очиства душата. Този, който издигне святи ръце към Бога без гняв и съмнение, ще живее разумно в пътя на Божиите заповеди.

Ако искаме да получим опрощение за греховете си, трябва първо да осъзнаем що е грях, за да можем да се покаем и да принасяме плодове на покаяние. Трябва да имаме солидна основа на вярата си. Тя трябва да се основава на Божието слово и за резултата ще се съди по послушанието спрямо ялната Божия воля. Апостолът казва: "... освещение, без което никой няма да види Господа" (Евр. 12:14).

Вярата и делата ще ни пазят в равновесие и ще ни правят успешни в усъвършенстването на християнския характер. Исус заявява: "Не всеки, който ми казва: Господи! Господи! ще влезе в небесното царство, но който върши волята на отца Ми, Който е на небесата" (Мат. 7:21). Говорейки за земната храна, апостолът каза: "Защото и когато бяхме при вас, заръчахме ви това: Ако не иска някой да работи, той нито да яде" (2Сол. 3:10). Същото правило важи и за духовната храна; ако някой иска да има хляба на вечния живот, нека прави усилия да го получи.

Живеем във важен и интересен период от историята на този свят. Нуждаем се от повече вяра отколкото досега сме имали; нуждаем се от по-здраво залавяне за горните неща. Сатана действа с всичка сила, за да ни победи, тъй като знае, че му е останало малко време за работа. Павел изработваше спасението си със страх и боязън. Не трябва ли ние да се страхуваме да не би да не стигнем до оставеното ни обещание и да се окажем недостойни за вечния живот? Трябва да бдим в молитва, да се борим с мъчителни усилия да влезем през тясната врата.

Исус дава това, което не ни достига

Няма извинение за греха или за леността. Исус е извървял пътя и желае да вървим по Неговите стъпки. Той е страдал, жертвал е така, както никой от не може, за да ни предостави спасението. Не бива де се обезсърчаваме. Исус дойде в нашия свят, за да даде Божествена сила на човека, за да можем чрез благодатта Му да се преобразим по Негов образ.

Когато в сърцето има желание да се подчиняваме на Бога, когато се правят усилия в тази насока, Исус приема тази склонност и усилие като най-добрата служба на човека и допълва неговата недостатъчност със собствената Си Божествена заслуга. Той обаче няма да приеме онези, които твърдят, че вярват в Него, но въпреки това не са верни на заповедите на Отца Му. Слушаме

много за вярата, но трябва да чуем още повече за делата. Мнозина мамят душите си, като живеят с лесна, приспособяваща се религия, лишена от кръста.

Исус заявява: "Ако иска някой да дойде след Мене, нека се отрече от себе си, нека дигне кръста си и така нека ме последва" (Мат. 16:24).

Предупреждение срещу фалшивото осветение

Част от доклад, изнесен по време на конференцията в Швеция в средата на юни 1886 г. Публикуван в "Ривю енд хералд", 5 октомври 1886 г.

По време на събранията в Оребро бях подтикната от Господния Дух да представя закона Му като великия стандарт на правда и да предупредя хората ни срещу модерното фалшиво осветение, което произлиза от служенето на собствената воля, а не от подчинението спрямо Божиата воля. Тази заблуда бързо залива света и като Божии свидетели ние трябва да бъдем призвани да дадем решително свидетелство против нея. Това е една от многобройните заблуди на последните дни и ще се окаже изкушение за всички, които вярват в настоящата истина. Онези, които не са основали твърдо вярата си върху Божието слово, ще бъдат подведени. Най-тъжното във всичко това е, че само малцина от заблудените чрез тази измама намират отново пътя към светлината.

Библията е стандартът, с който да проверяваме твърденията на всички, изповядващи осветението. Исус се молеше учениците Му да бъдат осветени чрез истината: "Твоето слово е истина" (Йоан 17:17). Псалмистът пише: "Законът Ти е истина" (Пс. 119:142). Всички водени от Бога биха проявявали почит към писанията, в които се чува Неговият глас. Библията ще бъде за тях "боговдъхновено и полезно за поука, за изобличение, за поправление, за наставление в правдата, за да бъде Божият човек усъвършенстван, съвършено приготвен за всяко добро дело" (2Тим. 3:16). "От плодовете им ще ги познаете" (Мат. 7:16).

Не се нуждаем от друго доказателство, за съдим за осветението на хората. Ако изпитват боязън да нарушат цялата Божия воля, ако слушат внимателно гласа Му, уповавайки се в Неговата мъдрост и превръщайки Словото Му в свой съветник, тогава - след като не се хвалят с някаква превъзхождаща доброта - ние можем да сме сигурни, че се стремят да постигнат съвършенството на християнския характер. Но ако тези, които твърдят, че притежават святост, дори намекнат, че вече не се изисква от тях да изследват писанията, не бива да се колебаем нито за миг да обявим осветението им за фалшиво. те се облягат на собственото си разбиране, а не на придържането към Божиата воля.

Онова, което Бог изисква

Днес Бог изисква точно това, което е изисквал от святата двойка в Едем - съвършено послушание спрямо изискванията Му. Законът Му остава непроменен през всички векове. Великият стандарт на правда, представен в Стария завет, не е принизен в Новия завет. Работата на евангелието не е да отслабва изискванията на Божия свят закон, но да издига човека дотолкова, че той да може да спазва заповедите му.

Спасяващата душата вяра в Христос не е това, което мнозина ни показват. "Вярвайте, вярвайте - викат те. - Само вярвайте в Христос и ще се спасите. Това е единственото, което трябва да правите." Тъй като се уповава изцяло на Христос за спасението, истинската вяра ще води до съвършено придържане към Божия закон. Вярата се проявява в дела. Апостол Йоан заявява: "Който казва: Познавам го, а заповедите Му не пази, лъжец е и истината не е в него" (1Йоан. 2:4).

Несигурно е да разчитаме на чувства или впечатления. Те са несигурни водачи. Божият закон е единственият точен стандарт за правда. Характерът ще бъде съден именно чрез този закон. Ако търсещият спасение запита: "Какво да сторя, за да наследя вечен живот?", съвременните учители на освещението ще отговорят: "Само вярвай, че Исус те спасява." Но когато Му бе зададен този въпрос, Христос каза: "Какво е писано в закона, как четеш?" и когато интересуващият се отговори: "Да възлюбим Господа твоя Бог с цялото си сърце... и ближния си както себе си", Исус рече: "Прави си отговорил. Това стори и ще живееш." (Лука 10:25-29).

Доказателството за истинското освещение ще е съвестното зачитане на всички Божии заповеди, внимателно използване на всеки талант, разумно говорене и разкриване на Христовата кротост във всяка постъпка.

Освещение, което отклонява от Библията

На събранието присъстваха много хора, които поддържаха популярната теория за освещението и когато им бяха представени изискванията на Божия закон и истинския характер на тази заблуда, един от тях се обиди толкова много, че стана рязко и напусна залата. След това чух, че бил дошъл от Стокхолм, за да присъства на събранието. В разговор с един от нашите проповедници той твърдял, че е безгрешен и казал, че няма нужда от Библията, тъй като Господ му казва директно какво да прави; бил далеч по-напред от библейските учения. Какво може да се очаква да не бъдат заблудени тези, които следват собственото си въображение, вместо Божието слово? Те отхвърлят единственият детектор на заблудата и какво може да попречи на големия измамник да ги плени, когато си пожелае?

Този човек е представител на определена класа. Фалшивото освещение води далеч от Библията. Религията се свежда до басня. Чувствата и впечатленията стават критерий. Макар и да твърдят, че са безгрешни и се хвалят с правдата си, твърдящите, че са осветени учат хора, че са свободни да нарушават Божия закон и че спазващите заповедите му са изпаднали от благодатта. Представянето на изискванията на закона ги подтиква да се противопоставят и възбужда техния гняв и презрение. Така характерът им се проявява, тъй като "копнежът на плътта е враждебен на Бога, понеже не се покорява на Божия закон, нито пък може" (Римл. 8:7).

Истинският Христов последовател не би се хвалил, че е свят. Грешникът бива осъден чрез Божия закон. Той вижда собствената си греховност в контраст на съвършената правда, налагана от закона, и това го води до смирение и покаяние. Той се примирява с Бога чрез кръвта на Христос и когато продължи да живее с Него, ще получи все по-ясно разбиране за святостта на Божия характер и за непреходността на заповедите Му. Ще види много по-ясно собствените си дефекти и ще почувства нуждата от непрестанно покаяние и вяра в Христовата кръв.

Този, които има в себе си непрестанното чувство за Христовото присъствие, не може да подхранва себеупование или себеправедност. Никой пророк или апостол не изричаше горди самохвалства за святостта си. Колкото повече се приближаваха до съвършенството на характера, толкова по-малко достойни и праведни се смятаха. Но онези, които имат най-слабо разбиране за съвършенството на Исус и чиито очи не са насочени към Него, претендират най-много, че са съвършени.

Как да разберем дали Бог ни води

Част от сутрешна проповед в Копенхаген, Дания, 21 юли 1886 г., озаглавена "Изследвайте писанията". Публикувана в "Ривю енд хералд", 3 април 1888 г.

Също като мене вие ще се срещнете с хора, които твърдят, че са осветени и святи. Сега чрез тази доктрина се проявява омайващо влияние. Те ще ви показват чудни интелектуални прояви, за да ви покажат, че Господ ги води и учи. Как можете да разберете дали Господ ги води? Има критерий: "Ако не говорят според това слово, наистина няма зазоряване за тях" (Ис. 8:20).

Ако човешкото сърце прояви враждебност, когато се спомене Господ, великия Йехова, можете да сте сигурни, че човекът няма връзка с Бога. Хората може да твърдят, че имат голяма вяра в Исус и че няма какво да правите, тъй като Той ще го направи за вас. Когато Христос призове мъртви, ще зависи изцяло от вашия живот дали ще имате възкресение за вечен живот или за проклетие. Така те показват всички тези истини, примесени със заблуда, и не могат да различат истината. Ако бъдат помолени да седнат и да изучават писанията заедно с вас, за да разберат какво е казал Господ, няма да чуете нищо друго освен отговора, че не се нуждаят от изследване на писанието, защото Господ им казва какво да правят.

Божият глас ни говори чрез Словото Си и има много гласове, които ще чуем, но Христос казва, че трябва да се пазим от тези, които казват: "Христос е тук или Христос е там." Тогава как ще знаем, че те не притежават истината, ако не изпитаме всичко чрез Писанието? Исус ни е предупредил да се пазим от фалшиви пророци, които ще дойдат при нас в Негово име, заявявайки, че са Христос. Ако приемете позицията, че не е важно за вас сами да проучвате писанията, има опасност да бъдете отклонени чрез тези доктрини. Христос е казал, че ще има група хора, които в деня на наказателния съд ще кажат: "Господи! Господи! не в Твоето име ли пророкувахме, не в Твоето ли име бесове изгонихме и не в Твоето ли име направихме много велики дела?" Но Христос ще им каже: "Махнете се от Мене вие, които вършите беззаконие" (Мат. 7:22, 23).

Искаме да разберем същността на греха - престъпване на Божия закон. Това е единствената дефиниция, дадена в писанията. Следователно ние разбираме, че онези, които твърдят, че са водени от Бога, но бягат от Него и от закона Му, не изследват писанията. Господ обаче води Своя народ. Заявява, че овцете Му ще Го следват, ако чуват Неговия глас, но няма да тръгнат след непознат. В такъв случай е уместно да разбираме писанията в пълнота. Няма да има нужда да питаме дали някой имат истината, защото тя би се виждала в характера му.

Сатана ще върши чудеса

Идва времето, когато Сатана ще върши чудеса пред очите ви, като твърди, че е Христос. Ако нозете ви не са твърдо основани върху Божията истина, ще бъдете отстранени от вашата основа. Можете да сте в безопасност само ако изследвате истината така, сякаш търсите скрито съкровище. Копайте за истината, както бихте копали за земни съкровища. Представете Божието слово, Библията, пред вашия небесен Отец и кажете: "Просвети ме, научи ме що е истина."

Когато Светият Му Дух влезе в сърцата ви, за да запечата истината в душите ви, няма да я пуснете да си отиде толкова лесно. Получили сте такъв опит в изследване на писанията, че всяка точка е утвърдена. Важно е да не преставате да изследвате писанията. Трябва да изпълните ума с Божието слово, тъй като е възможно да бъдете отделени и пратени на място, където няма да имате привилегиите да се срещате с Божиите чада. Тогава ще имате нужда от скритото в сърцето ви съкровище на Божие слово, и когато навсякъде около вас се подигне противопоставяне, ще се нуждаете от сравняване на всяко нещо с писанията.

Спазващият заповедите Божи народ

Част от проповед, произнесена в Саут Ланкастър, щата Масачузетс, на 19 януари 1889 г., озаглавена "В Него е светлината" и публикувана в "Ривю енд хералд", 26 февруари 1889 г.

Цялото небе наблюдава с огромен интерес онези, които твърдят, че са Божият народ, спазващ заповедите. Ето хората, които би трябвало да са способни да изискват богатите Божиите обещания; които би трябвало да вървят от слава към слава и от сила към сила; които би трябвало да отразяват Божията слава в делата, които вършат. Исус заръча: "Нека свети вашата виделина пред човеците, за да виждат добрите ви дела и да прославят вашия Отец, Който е на небесата" (Мат. 5:16).

Притежаваме богатите Божии благословения, но не трябва да спираме дотук. Необходимо е да получаваме все повече божествени лъчи светлина от небето. Трябва да сме в такава позиция, при която да можем да получаваме светлина и да я отразява в живота на хората в цялата ѝ слава. Никога преди не е имало време, когато да сме чувствали повече смелост и увереност в делото. Мнозина в нашия свят не пазят Божиите заповеди или ги спазват само на думи и въпреки това изискват всички Божии благословения. Те желаят да приемат и да се възползват от Неговите обещания, без да се вслушват в условията, на които се основават. Тези хора нямат право на благословенията, които изискват.

Но защо спазващите Божии заповеди не се хващат за обещанията, дадени на Божиите чада? Ние можем да видим Христовата правда в закона. Чрез Голготския кръст "милост и вяност се срещнаха, правда и мир се целунаха" (Пс. 85:10). Това съчетание трябва да бъде част и от нашето дело.

Истината и правдата трябва да бъдат представяни с Божията любов, която бе изявена в Исус. Каква чистота ще има тогава! Как ще се почувства, че е необходимо очистване на всяка морална нечистота! И когато това се извърши, упоритостта на волята, която е държала мнозина настрана от светлината, макар

че са виждали скъпоценния Изкупител, Неговата милост и състрадание, ще се стопи и ще изчезне от душите им.

Всеки трябва да падне върху Скалата и да се строши. Ще остане ли дори един, който да запази своята упоритост? Ще останели дори един, който ще се залови за своята собствена правда? Ще остане ли дори един, който няма да осъзнае неизмеримата стойност на Христос? Има ли тук сърце, което няма да се смекчи от Исусовата любов? Ще запази ли някой дори частица от своето високомерие?

Трябва да се приближим до Бога... Защо сърцата ни са толкова нечувствителни към Божията любов? Защо произнасяме толкова тежка присъда срещу небесния ни Отец? Поради дадената ми от Бога светлина аз знам, че по всякакви възможни начини Сатана дава погрешна представа за нашия Бог. Той е хвърлил пъклената си сянка върху пътя ни, за да не видим нашия Бог като Бог на милостта, състраданието и истината. Затова душите ни са станали студени като желязо.

Тогава започваме да говорим за тъмнината, с която Лукавият ни е обгърнал, и да се оплакваме от състоянието си. По този начин само хвърляме сянката върху други души и онова, което ни е наранило, наранява и тях. Когато изговорим думи на неверие, други биват завладявани от тъмнина и съмнение.

Не можем да си позволим да постъпваме така. Представяме нашия любящ небесен Баща във фалшива светлина. Всичко това трябва да се промени. Необходимо да събираме лъчите божествена светлина и да направим така, че светлината ни да озари тъмния път на хората. Небесната светлина сияе за тези, които желаят да следват Христос, светлината на света. Тоя заявява: "Който ме следва, няма да ходи в тъмнината, но ще има светлината на живота" (Йоан 8:12).

Как препоръчвате на света Христовата религия, ако се окайвате, оплаквате и скърбите? Спазващите Божиите заповеди трябва да показват, че истината осветява душата, издига и очиства мислите и облагородява характера и живота. Христос умря, за да може Божият морален образ да се възстанови в душите ни, а ние да го отразяваме към хората около нас.

Трябва да пием все по-дълбоко от извора на живота. Надявам се, че нито една душа няма да почувства задоволство, ако не се подготви за вечността и от днес нататък да се види, че с думи и пример вие сте Христови представители. Можете да давате следното живо свидетелство: "Чуйте какво Господ е направил за душата ми." Господ е готов да ви даде още по-големи благословения.

Той позволи голямата Му благост да мине пред Мойсей; провъзгласи характера Си пред него като многомилостив, дълготърпелив и изпълнен с благодат - прощаващ беззаконие, прегрешение и грях. Мойсей трябваше да представи този характер пред израилтяните. Същото се иска и от нас.

Трябва да излезем да провъзгласяваме Божията доброта и да представяме съвсем ясно пред хората Неговия истински характер. Трябва да отразяваме Неговата слава. Направили ли сме това в миналото? Разкри ли сме характера на нашия Господ чрез думи и пример? Не сме ли се присъединили към делото на неприятеля на душите и не сме ли представили нашия небесен Отец в погрешна светлина? Не критикуваме ли братята си, техните думи и действия? В такъв случай Божията любов не се е възцарила в душите ни. Нека да направим решителна промяна.

Качеството на нашата вяра

Проповед, изнесена от Елън Г. Уайт в Отауа, щата Канзас, събота, 11 май 1889 г., само няколко месеца след Конференцията в Минеаполис. Номерирана като Ръкопис 1, 1889 г.

Текст: Йоан 3:1-16 (прочетен от говорител)

Едва ли има по-ясни думи в цялото Писание, които да посочват по-ясно пътя към небето. Те ни казват що е преобразяване. Казват ни какво да направим, за да се спасим. Скъпи приятели, искам да ви кажа, че това удря в корена на повърхностната работа в религиозния свят. Удря право в идеята, че можете да станете Божии чада, без да се промените по някакъв особен начин. В нас настъпва решителна промяна, ако Божията истина намери място в сърцата ни, тъй като има осветяваща сила върху живота и характера. Когато видим плодовете на правдата в твърдящите, че притежават по-пълната истина, както ние твърдим, че я имаме, тогава настъпва промяна в поведението и тази промяна свидетелства, че се учим от Христос.

Когато Христос, надеждата на Израил, бе повесен на кръста и бе издигнат според казаното на Никодим, надеждата на учениците умря заедно с Него. Те не можеха да обяснят какво става. Не можеха да разберат всичко казано от Христос преди това.

Но след възкресението надеждата и вярата им възкръснаха и те тръгнаха да провъзгласяват Христос и Него разпнат. Разказваха как чрез зли човечеци Господарят на живота и славата бе арестуван и разпънат, но е възкръснал от мъртвите. И така с голяма смелост те говореха думите на живота, на които хората се чудеха твърде много.

Фарисеите и онези, които слушаха как учениците смело провъзгласяват Исус за Месия, разбраха, че те са били с Исус и са се учили от Него. Говореха също като Исус. Това ги убеди, че тези хора са се учили от Исус. Какво става с учениците Му от всички векове? Те се учат от Исус, били са в Неговото училище, били са Негови ученици и са научили уроците Му относно живата връзка, която душата има с Бога. Изключително важна за спасението е живата вяра, че трябва да се хванем за заслугите на кръвта на разпнатия и възкръснал Спасител, Христос, нашата Правда.

Като че ли мъгла е обгърнала душата на човека и е затъмнила ума му. Почти невъзможно е да се разкъса тази мъгла на съмнение и неверие. Почти невъзможно е да се събудят интересите на човека, така че той да разбере какво да направи, за да се спаси.

Колко е просто да бъдеш спасен

Този, който желае да се хване за Христовата правда, не бива да се надява нито за миг, че е възможно сам да заличи греховете си. Не трябва да чака да се покае по подходящ начин, за да може да се хване за Христовата правда. Ние не разбираме въпроса за спасението. Просто е като а-бе-ве. Ние обаче не го разбираме.

Как се покаява човек? Дали идва от него? Не, защото плътското сърце е във вражда с Бога. Тогава как може плътското сърце да се реши на покаяние, след като няма сила да го извърши? Кое е това, което води човека до покаяние? Исус Христос. Как Той довежда човека до покаяние? Има хиляди начини.

Небесният Бог действа върху човешки умове непрестанно. В Божието слово е отправена покана и тя е дадена не само там, но и чрез тези, които вярват

в Исус Христос и Го представят чрез характера си. Може да не изнасят проповеди, може да не отиват директно при човека, за да му говорят за неговото непокаяно състояние, но въпреки това, когато влязат в съприкосновение с някои от последователите на Исус Христос, хората виждат че той има нещо, което те нямат. Фарисеите осъзнаха, че в учениците има нещо, което не могат да разберат. Видяха нещо чудно и умовете им проумяха, че учениците са слушали Исус и са учили уроците си от Него.

През цялото време човек създава впечатления. Човешката душа създава атмосфера, която е или небесна, или дяволска. Има два отличителни подхода. Ние сме или на Христова страна, или на страната на неприятеля. Ако постоянно черпим лъчи от Божествена светлина и слава, Божиите ангели са около нас и една определена атмосфера заобикаля човешката душа. Всяка постъпка, думите ни свидетелстват за едно истинско преобразяване пред всички, които идват в сферата на нашето влияние. "И Духът и невестата казват: Дойди. И който чуе, нека рече: Дойди. И който е жаден, нека дойде."

След като сме пръчки от живата Лоза, ще бъдем хранени от нейния сок. Той тече непрестанно до всяка пръчка и тя дава плод за слава на Бога. "Отец ви благоволи" "да принасяте много плод". В такъв случай каква е нашата позиция? Трябва да бъде позиция на жива вяра.

Не можете да го постигнете с разсъждения

Някои казват: "Искам да обмисля този въпрос." Добре, обмислете го, ако можете. "Вятърът духа, гдето ще" и вие чувате звука му, но не можете да го обясните. По същия начин не можете да обясните и божие действие върху човешкото сърце. Не можете да обясните вярата, която се хваща за заслугите на кръвта на разпнатия и възкръснал Спасител, за да влее Христовата правда в живота ви. Ако сте облечени в Христовата, а не във вашата собствена правда, вие не бихте разчитали на онова, което можете или което не можете да направите. Не знаете ли, че не можете да направите нищо без Христос? "Отделени от Мене - казва Той, - не можете да сторите нищо" (Йоан 15:5).

Когато седнете край трапезата, храната, която приемате, е израз на Христовата любов. Вие слушате истината от Божието слово от амвона и то е вест, изпратена за да ви се провъзгласи словото на живота.

Кой измежду вас събира всички съмнения и въпроси, които бихте могли да стоварите против Христовата правда? Кой прави това? На чия страна сте застанали?

Когато ви бъдат представени, приемате ли скъпоценните истини точка след точка? Или мислите, че следват собствените си идеи и мнения и съдите Божието слово чрез личните си мнения и теории? Или ще решите да ги занесете до Божието слово и ще допуснете живите слова да ви разкрият недостатъците и дефектите в тези идеи и теории? Не можем да приемем, че ще съдим Божието слово, защото вярваме в това или онова. "Нека прибягнат при закона и при свидетелството. Ако не говорят според това слово, наистина няма зазоряване за тях" (Ис. 8:20).

Едва ли някой друг се е нуждаел от светлина повече от хората, които живеят в последните дни от историята на земята. Искаме да знаем какво казва Писанието. Искаме да отидем при живото Божие слово. Искаме тази жива вяра, която се хваща за ръката на неограничената сила. Искаме да разчитаме с цялото

си естество на Исус Христос, нашата правда. Можем да постигнем всичко това. Да, да можем да го постигнем заради доброто на душите ни.

Можете да сте съединени с живата Лоза. Всяка част от естеството ви може да е свързана с тази Лоза и храната и сокът, които идват от нея, ще подхранват клонките ѝ, докато сте едно с Христос, както Той бе едно с Отец. Така ще ви бъдат дадени благословенията. Братя, ние нямаме вяра. От дълго време обезславяме Бога с неверие.

Вярата на парализирания

Ще ви припомня парализирания, който не бе използвал крайниците си от много години. Ето го, стои там. Свещениците, управниците и книжниците са проучили случая и са го обявили за безнадежден. Казали му, че заради греховете си е стигнал до това състояние и няма надежда за него. Но до него стигна вестта, че има един човек на име Исус, който върши велики дела. Изцелява болните и дори възкресява мъртвите. "Но как мога да отида при Него?", питал човекът.

"Ние ще те отнесем до Исус - отговорили приятелите му, - право при Него. Чухме, че е недалеч от тук."

И така те взели човека в безнадеждно състояние и го занесли там, където се намирал Исус. Множеството обаче така се притискало около къщата, че нямало как да се влезе през вратата. Какво да правят? Парализираният предложил да открият покрива, да махнат керемидите и да го спуснат отгоре.

Така той проявил искрената си вяра. Направили така и той бил свален точно пред Исус и бил забелязан от Него. Исус по погледнал, съжалил го и му казал: "Синко, прощават ти се греховете" (Мар. 2:5). Каква радост! Исус знаел от какво се нуждае поразената от греха душа. Знаел, че съвестта на човека го измъчвала и затова му казал: "Прощават ти се греховете." Какво облекчение настъпило в ума на парализирания! Каква надежда изпълнила сърцето му!

Тогава фарисеите се разбунтували. "Кой може да прощава греховете? Само Бог има тази власт."

Исус им казал: "За да познаете, че Човешкият Син има власт на земята да прощава греховете (рече на паралитика:) Казвам ти: стани, вдигни си постелката и иди у дома си" (Лука 5:24). Какво, да вземе постелката си с парализираните ръце! Да се изправи върху парализираните си крайници! Какво направи човекът? Просто постъпи според това, което му бе наредено. Направи това, което Господ му каза. Силата на волята започна да движи парализираните ръце и крака и те откликнаха, макар че не се бяха движили от дълго време. Тази проява показа на хората, че има Един сред тях, Който можеше не само да прощава грехове, но и да изцелява болни.

Това мощно доказателство, дадено на фарисеите, не ги преобрази. Хората могат така да се обградят с неверие, съмнение и безбожие, че дори възкресението на мъртвец да не ги убеди. Поради неверието си те останаха в същото състояние - непокаяни, непроменени. Но всички, които имаха сърца да приемат истината и уши да чуят, прославиха Бога. Те възкликнаха: "Никога преди не сме виждали такова нещо."

Как откликна болният

Имаше един болен, който разказа трагичната си история как винаги когато искал да влезе във водата, за да се излекува, някой друг го преварвал. Христос го попита: "Искаш ли да оздравееш?" (Йоан 5:6). Какъв въпрос! Точно затова човекът бе там, но Христос искаше той да изрази желание да бъде излекуван. Когато Христос му заповяда да стане, да вдигне постелката си и да ходи, човекът постъпи точно според думите Му. Не каза: "Но аз съм тук от тридесет години и не съм направил нито стъпка през това време." Не започна да спори, а направи точно това, което му беше заповядано. Взе постелката си, излезе и оттогава насетне бе изцелен.

Това е вярата, от която се нуждаем. Но ако започнете да обяснявате всички и да представяте аргументи по всеки въпрос, ще умрете в греховете си, защото никога няма да бъдете удовлетворени.

Медната змия

Ето още един случай, който Христос представи пред Никодим - издигната в пустинята змия. Той заяви: "Така трябва да бъде издигнат Човешкият Син" (Йоан 3:14). Ако бъде издигнат, Той ще привлече всички при Себе Си, "та всеки, който повярва в Него, да не погине, но да има вечен живот" (ст. 15). Просто погледнете към тази медна змия. Израилтяните не бяха разбрали, че Бог ги пази чрез ангелите Си, изпратени за да им помагат и да ги закрилят. Хората не бяха унищожени от змии по време на дългите си пътувания из пустинята. Те обаче бяха един неблагодарен народ.

И ние сме такива. Не осъзнаваме хилядите беди, от които нашият небесен Отец ни е запазил. Не осъзнаваме голямото благословение, което е излял върху нас, като ни дава храна и облекло и запазва живота ни, изпращайки ангели пазители да бдят над нас. Всеки ден трябва да сме благодарни за това. Трябва да изпитваме благодарност в сърцата си и всеки ден да отиваме при Бога с благодарствен принос. Трябва да се събираме около семейния олтар всеки ден и да Го славим за грижите Му за нас. Израилтяните бяха забравили, че Бог ги пази от отровни змии и когато Той отдръпна десницата Си, те започнаха да ги хапят.

Какво стана тогава? Сам Христос каза на Мойсей да издигне върлина, да направи медна змия и да я закачи на нея, след което да я постави пред израилтяните, така че всеки, който погледне към нея, да оживее. Не бе необходимо да направят нещо велико. Само трябваше да погледнат, защото Бог бе казал, че е необходимо да го направят.

Представете си, че те бяха започнали да размишляват и да казват: "Възможно ли е чрез гледане към тази медна змия да се излекуваме! В нея няма живот!" Погледът с вяра обаче ги изцеляваше точно според както Бог им бе казал. Онези, които погледнаха, оживяха. Хората, които започнаха да спорят и да обясняват, умряха.

Какво да правим? Погледнете и живеете. "И както Мойсей издигна змията в пустинята, така трябва да бъде издигнат Човешкият Син" (Йоан 3:14). Причината? Онези, които Го видят, да не погинат, но да имат вечен живот (Йоан 3:16).

Каква вяра е тази? Да вярваме просто или само да приемаме на думи? Мнозина имат такава вяра. Вие вярвате, че Исус е Божи Син, но имате ли лична вяра за вашето спасение? Вярвате ли, че Исус е ваш Спасител; че е умрял на

голготския кръст, за да ви изкупи; че ви е предложил дара на вечния живот, ако повярвате в Него?

Това е праведност чрез вяра

Какво означава да вярваме? Да приемаме напълно, че Исус Христос е умрял като наша жертва; че е станал проклет заради нас; че е взел нашите грехове върху Себе си и ни е придал собствената Си правда. Затова искаме тази Христова правда, вярваме в нея и тя е наша правда. Исус е нашият Спасител. Той ни спасява, защото е казал, че ще го направи. Ще започнем ли да изучаваме всички обяснения за това, как може да ни спаси? Имаме ли в себе си доброта, която ще ни направи по-добри и ще ни очисти от петната на греха и по този начин да ни направи годни да отидем при Христос? Просто не можем да го направим.

Не знаете ли, че когато младежът отиде при Христос и Го попита какво да направи, за да има живот, Христос му каза да пази заповедите. Младият човек отговори: "Всичко това съм пазил." Тогава Господ поиска да му даде урок. "Какво ми още не достига?" (Мат. 19:20). Не разбра какво толкова има в него, че да не може да постигне вечен живот. "Всичко това съм пазил", заяви той. Христос обаче докосна болното място в сърцето му. "Дойди и ме следвай и ще имаш вечен живот."

Какво направи младежът? Тръгна си наскърбен, защото имаше големи притежания.

Той въобще не бе спазвал заповедите. Би трябвало да е приел като свой Спасител и да се хване за Неговата правда. След това, притежавайки Христовата правда, би могъл да спазва Божия закон. Младежът не би трябвало да потъпква закона с нозе; трябваше да го обича. Едва тогава Христос би му дал Божествената сила, която да се съчетае с човешки усилия.

Христос взе върху Себе Си човешкото естество заради нас. Той се облече в божественото и то с съчета с човешкото. Показва, че може да се спазва законът, за който Сатана бе заявил, че е невъзможно да бъде спазван. Христос прие човешкото естество, за да дойде в нашия свят и да покаже, че Сатана е лъгал. Прие човешкото върху Себе Си, за да покаже, че ако съчетаят божественото и човешкото, човек би могъл да спазва закона на Йехова. Отделете човешкото от божественото, опитайте се да изработвате собствената си правда докато Христос дойде и ще видите, че това ще бъде един провал.

Чрез жива вяра, искрени молитви към Бога и упование в Иисусовите заслуги, ние се обличаме в Неговата правда и ще бъдем спасени. "О, да- казват някои, - ние сме спасени, без да правим нищо. Всъщност аз съм спасен. Не е нужно да спазвам Божия закон. Спасен съм чрез правдата на Исус Христос." Христос дойде на нашия свят, за да доведе всички хора до послушание към Бога. Идеята, че можете да нарушавате Божия закон, защото Христос е направил всичко, води до гибел, тъй като вие сте нарушители като всички останали.

Каква е същността? Да чуете и да разберете, че чрез Христовата правда, която държите с вяра - правда, дадена чрез Неговите усилия и Божествената Му сила, можете да спазвате Божиите заповеди.

Няма спасение в леността

искаме тази вяра, но възможно ли е човек да се спаси в леността си? Възможно ли е да бъде спасен, ако не прави нищо? Никога, никога! Той трябва да бъде съработник с Исус Христос. Не може да спаси сам себе си. "Защото сме съработници на Бога" (1Кор. 3:9). Как става това? Цялото небе работи за вдигането на човечеството от деградацията на греха. Цялото небе е отворено за жителите на земята. Божии ангели биват изпращани да прислужват на тези, които ще наследят спасението. "Защото Бог е, Който според благоволения Си действа във вас и да желаете това, и да го изработвате" (Фил. 2:13).

Точно от тази действена вяра имате нужда. Как действа? Чрез любов. Каква любов? Любовта, блестяща от голготския кръст. Тя е по средата между земята и небето и спасението се получаваме, като погледнем към кръста. Отец е приел тази любов, ангелското войнство е дошло при кръста, а сам Бог се е снижил, за да приеме жертвата. Тя отговаря на изискванията на Небето и човекът може да бъде спасен чрез Исус Христос, стига само да имаме вяра в Него. Човек е примирен с Бога и Бог с човека чрез тази пълна, съвършена и цялостна жертва.

Братя, ние искаме вяра; искаме да възпитаем душите си във вяра; искаме всяка наша стъпка да бъде с вяра. Искане вяра в тази жертва, която бе направена съвършена за нас. "Милост и верност се срещнаха, правда и мир се целунаха" (Пс. 85:10). Когато видим лъч светлина, ние искаме да се възползваме от него. Дяволът постоянно работи против това. Именно вярата, действаща чрез любов бе проявена от Исус Христос на голготския кръст. Това е любовта, която Той изпитва към душата ни. Христос е умрял за мене. Той ме е изкупил на огромна цена и е заплатил за всичко, което е противно пред очите Му. Трябва да бъда Негов съработник. Трябва да взема Неговото име върху себе си и да го нося. Трябва да вдигам Неговото бреме. Трябва да уча другите как да се издигнат от греховното състояние, в което съм била и аз, и да се хванат с жива вяра за правдата, която е в Христос Исус. Това е единственият начин, по който грешникът може да се спаси.

Не можете сами да се спасите

Сега можете да се хванете за вашата правда и да мислите, че сте се опитали да вършите добро и в края на краищата ще се спасите по този начин. Не можете да осъзнаете, че Христос върши всичко. "Трябва да се покая - казват някои. - Трябва да стигна колкото се може по-далеч без Христос и след това Христос ще ме посрещне и ще ме приеме."

Не можете да имате дори една мисъл без Христос. Не можете да имате желание да отидете при Него, ако Той не използва влияние и не запечата Духа Си върху човешкия ум. Ако все пак по лицето на земята има някои, които са склонни да отидат при Бога, то е поради многобройните влияния, които започват да въздействат върху неговия ум и сърце. Тези влияния призовават за вяроност към Бога и оценяване на великото дело, което Бог е извършил за Него.

Тогава никога не казвайте, че можем да сами да се покаем и след това Христос ще прости. Не, не е така. Божията милост прощава. Божията милост ни води чрез Неговата сила към покаяние. Следователно всичко е от Исус Христос, всичко е от Него и вие просто трябва да върнете славата на Бога. Защо не откликвате повече, когато се събирате на вашите богослужения? Защо не притежавате оживотворяващото влияние на Божия Дух, когато ви се представят Исусовата любов и спасението Му? Защото не разбирате, че Христос е първият

и последният и най-добрият, алфата и омегата, началото и краят, начинателят и усъвършителят на нашата вяра. Не осъзнавате това и затова оставате в греховете си. Защо е така? Защото Сатана е тук да се бори и воюва за човешките души. Той хвърля дяволската си сянка по пътя ни и единственото, което виждате е врагът и неговата сила.

Отвърнете поглед от неговата сила и погледнете Този, Който е силен да спасява докрай. Защо вярата ви не прониква през сянката, за да стигне до мястото, където е Христос? Той плени плен и даде дарове на хората. Той ще ви научи, че Сатана изисква всяка душа, която не се присъедини към Бога и не стане Негова собственост.

Съдбоносният въпрос във великата борба

Сатана е авторът на смъртта. Какво направи Христос след като подчини Сатана на властта на смъртта? Последните думи на Христос, произнесени докато умираше на кръста, бяха: "Свърши се" (Йоан 19:30). Дяволът разбра, че е преминал всякакви граници. Чрез смъртта Си Христос постигна смъртта на Сатана и представи безсмъртието пред света.

Какво направи Христос след възкресението Си? Получи властта Си и взе скиптъра Си. Отвори гробовете и изведе множество пленници, свидетелствайки на всички в света и на цялото творение, че има сила над смъртта и че спасява пленниците от смърт.

Тогава не всички, които вярваха в Исус, бяха върнати към живот. Това бе само образец на нещата, които ще се случат, за да знаем, че смъртта и гробът няма да задържат пленниците, защото Христос ще ги вземе на небето. И когато дойде отново със сила и голяма слава, Той ще отвори гробовете. Затворът ще се отвори и мъртвите ще излязат навън за славно безсмъртие.

Това са трофеите, които Христос взема със Себе Си и представя на вселената и на световите, създадени от Бога. Изчезва всяко чувство на привързаност, което някога са имали към Луцифер - бивш засеняващ херувим. Бог му бе дал възможност да промени характера си. Ако Господ не бе постъпил по този начин, биха се намерили такива, които да сметнат, че обвиненията на Луцифер срещу Бога са оправдани, тъй като Той не се е отнесъл справедливо към него.

Князът на живота и князът на тъмнината са в конфликт. Князът на живота е победил, но на огромна цена. Неговият триумф е нашето спасение. Той е нашият Заместник и Гарант и онова, което заявява на победителя, показва каква е ролята на човека. Как? "На този, който победи, ще дам да седне с Мене и на моя престол, както и Аз победих и седнах с Отца Си на Неговия престол" (Откр. 3:21).

Делът на победителя

Нашият Спасител не направи ли нещо, за да победи? Не продължи ли да воюва с княза на мрака, докато го победи във всичко? След това остави делото в ръцете на последователите Си. Ние трябва да направим нещо. Нямаме ли дяла на победителя - да работим и да спечелим победата? Не трябва ли да следваме Господа стъпка по стъпка, докато се появи сигурно като зората? Светлината Му ще изгрее и ще става все по-ярка. Вие ще се възползвате от нея и ще

продължите да получавате все по-голяма светлина от Божиите слова, когато се молите на небесния Бог.

Яков бе хванат в капан. Той лиши брат си от първородството. Докато се бореше с Христос, греховете излязоха пред очите му. Ангелът, който се бореше с него, му каза: "Пусне ме да си отида." Яков отговори: "Няма да те пусна да си отидеш, догде не ме благословиш" (Битие 32:26).

Ще направите ли това? Ще се борите ли с Бога по време на това събрание, докато разберете, че Той ви се открива? Има грехове, които измъчват душите ви и ви носят скръб. Ще кажете ли: "Господи, срещу името ми трябва да бъде записано "опростен", ще се борите ли с Бога и ще го молите ли, като се хващате за Христовата правда. "Той ще ме спаси; вярвам в Него; уповавам се на Словото Му." Братя, какво да направим?

Яков победи и името му бе променено още същия ден. Това стана, когато надви Бога. Толкова съм благодарна, че Бог е направил така, че да имаме цялостно и безплатно спасение. Не бива да гледаме към сенките, които Сатана хвърля върху пътя ни. Той ще затъмни небето и Исус и небесната светлина и сила, а ние продължаваме да говорим за силата на Сатана. Не трябва да говорим за това. Исаия представя нещата по следния начин: "Защото ни се роди Дете, Син ни се даде. И управлението ще бъде на рамото Му; и името Му ще бъде Чудесен, Съветник, Бог могъщ, Отец на вечността, Княз на мира" (Ис. 9:6). С това не се ли казва, че аз и моят Отец сме едно?

Бог да ни помогне, братя, да се събудим и да извършим толкова, колкото извършиха парализираният, болният и човекът с изсъхналата ръка. Те направиха точно това, което им казано да направят. Бог да ни помогне да повярваме в Божия Син и в това, че Той може да ни спасява докрай и че ще имаме вечен живот.

Но много от вас действат така, сякаш в душите ви няма достатъчно живот, за да откликнете на истината. Някои от вас постъпват така, сякаш Исус е затворен в новата гробница на Йосиф. Той не е там. Исус е възкръснал от мъртвите и ние днес имаме жив Спасител, Който се застъпва за нас.

Говорете за Неговата любов, говорете за силата Му, славете Го. Ако имате глас да изговорите дори една дума, говорете за Бога, говорете за небето, говорете за вечния живот. Чувала съм хора, които говорят толкова силно в домовете си, че съседите им могат да ги чуят, но когато станат по време на събрания, измърморват само няколко думи, които едва се чуват. Искате да покажете, че сте се учили в училището на Христос и че напредвате. "В сърце вярва човек и се оправдава и с уста прави изповед и се спасява" (Римл. 10:10). Колцина вярват в истините, които чухте днес? Нима искате да минат няколко месеца, преди да признаете, че в тях има светлина? Нима искате да се спрете и да започнете да търсите аргументи? Ще умрете преди това време да настъпи.

Вярвайте, защо Бог казва така

Вярвайте в това, защото е истина и защото Бог казва така. Възползвайте се от застъпническата кръв на разпнатия и възкръснал Спасител. Той е единствената ви надежда, Той е вашата правда, Вашият Заместник и Гарант, Той е всичко за вас. Когато осъзнаете това, можете да Му дадете принос на хвала. Но когато не желаете да отидете при Христос и да признаете, че Той върши всичко, когато смятате, че трябва да направите няколко стъпки и едва тогава Бог ще ви посрещне, това е същото като приносът на Каин. Той не

познаваше Исус и не знаеше, че Исусовата кръв може да очисти греховете му и да направи приноса му приемлив за Бога. Има още много каиновци с осквернени приноси, омърсени жертви и непритежаващи Исусовата кръв. На всяка стъпка трябва да отивате при Исус Христос. С Исусовата кръв и нейната очистваща сила принасяйте молбите си пред Бога и Му се молете искрено. Изучавайте истината както никога преди.

Въпросът е: "Що е истина?" Истината не зависи от това колко време съм бил вярващ. Трябва да занесете вашето верую при Библията и да оставите нейната светлина да определи възгледите ви и да ви покаже какво не ви достига и какво ви затруднява. Библията трябва да бъде вашият стандарт. Живото Слово на Йехова трябва да е вашият водач. Необходимо е да копаете за истината като за скрито имане. Необходимо е да откриете къде е това имане и тогава да разорете всеки сантиметър от полето, за да стигнете до скъпоценните камъни. Трябва да разработвате мините на истината за нови скъпоценности, за нови диаманти и със сигурност ще ги намерите.

Знаете каква е папската власт. Хората нямат право сами да тълкуват Писанието. Трябва някой друг да им го тълкува. Нямате ли ум? Нямате ли разум? Бог не е ли дал разум и на обикновените хора като на свещениците и управниците? Когато Христос, Господарят на живота и славата, дойде на света, те не биха го разпънали, ако Го бяха познали. Бог им бе казал да изследват писанията: "... в тях имате вечен живот и те са, които свидетелстват за Мене" (Йоан 5:39).

Бог да ни помогне да изследваме Библията. Докато сами не намерите доказателство и "така каза Господ" в писанията, не се уповавайте на който и да е човек, тълкуващ Библията вместо вас. Когато проумеете това, осъзнаете го сами и разберете, че истината е от Бога, ще кажете: "Прочетох го, разбрах го, сърцето ми се хвана за него и това е истината, която Бог е изговорил за мене в Словото Си." Такива трябва да бъдем - индивидуални християни. Трябва да имаме индивидуален, личен опит. Необходимо е да бъдем преобразени, както направиха евреите. Ако виждате малко светлина, не бива да се отдръпвате и да казвате: "Ще чакам, докато братята ми го разберат." Ако постъпите по този начин, ще продължите да се движите в тъмнина.

Бог да ни помогне да имаме познание за истината. Ако сте видели Божията истината, продължавайте напред към светлината, а зад себе си поставете прегради. Не превръщайте плътта във ваше оръжие. Имайте личен духовен опит и тогава ликът ви ще сияе с Божията слава. Вие сте ходили с Него и Той ви е поддържал. Борили сте се с Него, умолявали сте Го и Той ви е озарил със светлината Си.

Говорете с вяра, живеете с вяра, действайте с вяра

Братя, вие така много сте се научили да се съмнявате и да поставяте всичко под въпрос, че сега трябва да обучите душите си да вярват. Трябва да говорите с вяра, да живеете с вяра и да действате с вяра, за да може тя да се увеличава. Ако упражнявате тази жива вяра, ще израствате в силни мъже и жени в Христос Исус. Бог да помогне това събрание, което провеждаме, да бъде събрание, където Слънцето на правдата да изгрее над вас и да озари сърцата ви с ясните си лъчи, като направи всички вас светлинки в света.

Можете да бъдете точно това, което Христос каза на учениците Си, че могат да бъдат - "виделината на света" (Матей 5:14). Трябва да разпръсвате тази

тъмнина, надежда и вяра пред хората. Не бива да продължавате да Му служите с оплаквания, сякаш Той е жесток господар, поставящ върху вас бреме, което не можете да носите. Не е така. Той иска да сте изпълнени с радост и с Божиите благословения, да познаете дължината и ширината, височината и дълбочината на Божията любов, която никой ум не може да схване. Когато името Му се спомене, Исус иска то да докосва една струна и сърцата ви да откликват. Тогава можете да принесете благодарения, слава, чест и хвала на Седящия на трона и на Агнето.

Трябва да се научите да пеете тази песен тук. И когато се промените за една минута, в миг на око, ще знаете кога да запеее триумфалната песен заедно с небесните ангели и изкупените светии. Небесните сводове ще отекнат от хваления и славословия. Сега нека сводовете тук ехтят. Нека това място събуди хвалебствията в сърцата ви. Докато сте тук, погледнете високите дървета, зеления килим и нека хвалебствията се изтръгнат от сърцата ви. Славете Бога за това, че имаме привилегията да сме в този толкова красив свят. Ние отиваме на едно по-добро място. Земята ще бъде очистена, претопена и направена без грях.

Нямаме ли на наше разположение всичко необходимо, за да мислим за небето? Нямаме ли всичко необходимо, за да се издигнем над светското и плътското, над глупавите и безсмислени разговори, над шегите и закачките, над лъжливите разкази, бърборенето и лошите мисли? Оставете ги настрана! Те са позор за църквата! Те я омаломощават и отслабват.

Нека думите ни бъдат святи. Както Бог е свят на Своето място, нека ние бъдем святи на нашето. Нека се радваме в скъпоценния Спасител, Който умря за да ни изкупи, и да отразява славата Му обратно към Бога. Нека се свържем с небето в нашите славословия тук и да се присъединим към песните на небесните ангели в града на нашия Бог.

Доклад на Елън Уайт за отклика на проповедта в Отауа

Доклад за лагерното събрание в Отауа, щата Канзас, отпечатан в "Ривю енд хералд", 23 юли 1889 г., и в "Избрани вести", т. 1, с. 355-358.

На събранието в Канзас молитвата ми към Бога бе да се премахне властта на неприятеля и намиращите се в тъмнина хора да отворят сърцата и умовете си за вестта, която Той ще им изпрати, както и да разберат истината - нова за много умове - като стара истина в нова рамка. Разумът на Божия народ е замъглен, тъй като Сатана представя Божия характер погрешно. Нашият добър и милостив Господ е бил показан на хората като облечен в атрибутите на Сатана. Търсещите истината толкова дълго са виждали Бога в погрешна светлина, че е трудно да се разпръснат облаците, скриващи славата Му от погледите им. Мнозина живият в атмосфера на съмнение и за тях изглежда почти невъзможно да се хванат за надеждата, представена в Христовото евангелие...

В събота [11 май] бяха проповядвани истини, които бяха нови за повечето присъстващи. Стари и нови неща бяха извадени от съкровищницата на Божието слово. Разкрити бяха истини, които хората едва можеха да разберат и възприемат. Проблесна светлина от Божиите слова във връзка със закона и евангелието, във връзка с факта, че Христос е наша правда. Това изглеждаше на гладните за истина души като светлина, която е прекалено скъпоценна, за да бъде приета.

Но усилията в събота не бяха напразни. В неделната сутрин получихме решително доказателство, че Божият Дух извършва големи промени в моралното и духовното състояние на събралите се. Мнозина предадоха ума и сърцето си на Бога. Ценни свидетелства бяха дадени от онези, които дълго са живели в тъмнина. Един брат говори за борбата, която преживял, преди да приеме добрата вест, че Христос е наша правда. Конфликтът бил страшен, но Господ действал в него и възгледите му се променили и салатата му се обновила. Господ му представи истината съвсем ясно, разкривайки факта, че само Христос е източникът на надеждата и спасението. "В Него бе животът и животът бе светлина на хората." "И Словото стана плът и пребиваваше между нас; и видяхме славата Му, слава като на Единородния от Отца, пълно с благодат и истина" (Йоан 1:4, 14).

Един от младите братя служители каза, че по време на събранието е получил повече Божии благословения и любов, отколкото през целия си досегашен живот. Друг заяви, че преживените душевни изпитания, трудности и конфликти са били от такъв характер, че е бил изкушен да се откаже от всичко. Смятал, че за него няма надежда, ако не успее да получи повече от Христовата благодат. В резултат на влиянието на това събрание преживял промяна на сърцето и получил по-добро познание за спасението чрез вяра в Христос. Разбрал, че има привилегията да бъде оправдан чрез вяра в Христос. Изпитал Божия мир и със сълзи изповядал какво облекчение и благословение са дошли в душата му. На всяко събрание бяха дадени много свидетелства за мира, утехата и радостта, получени чрез приемане на светлината.

Благодарим на Господа от цяло сърце, че имаме скъпоценна светлина, която да проповядваме на хората. Радваме се, че притежаваме вест за нашето време, която е настояща истина. Вестта, че Христос е наша правда, донася успокоение на много души. Бог казва на хората Си: "Вървете напред." Вестта към лаодикийската църква се отнася за нашето състояние. Колко ясно е представено състоянието на онези, които мислят, че притежават цялата истина и се гордеят с познанията си върху Божието слово, а освещаващата му сила не е почувствана в живота им. В сърцата им липсва пламъкът на Божията любов, а именно този пламък превръща Божия народ в светлина за света.

Лаодикийската вест

Верният свидетел казва на студената, безжизнена християнска църква: "Зная делата ти, че не си студен, нито топъл. Дано да беше ти студен или топъл. Така, понеже си хладък, нито топъл, нито студен, ще те повърна из устата Си" (Откр. 3:15, 16). Забележете следните думи: "Понеже казваш: Богат съм, забогатях и нямам нужда от нищо, а НЕ ЗНАЕШ, че ти си окаяният, нещастен, сиромаш, сляп и гол" (Откр. 3:17). Тук са описани хора, които се гордеят с притежаването на духовно познание и предимства. Но те не са откликнали на Божиите благословения, които са получили, без да имат някаква заслуга. Сърцата им са изпълнени с бунт, неблагодарност и небрежност към Бога. Въпреки това Господ се отнася с тях така, както любещият баща се отнася към неблагоприятен и своенравен син. Противят се на благодатта Му, злоупотребяват с предимствата, не използват възможностите и са доволни, че потъват в самодоволство, в жалка неблагодарност, празен формализъм, лицемерие и неискреност. С фарисейска гордост те се хвалят, докато накрая за тях се е казало: "Казваш: Богат съм, забогатях и нямам нужда от нищо."

Не е ли изпращал Господ Исус вест след вест на укор, предупреждение и умоляване към тези самодоволни хора? не са ли били презрени и отхвърлени съветите? не са ли се отнесли с присмех към изпратените вестители и нима думите им не са били приети като празни приказки? Христос вижда това, което човекът не може да види. Вижда греховете, които ако не бъдат изповядани, ще изчерпят търпението на дълготърпеливия Бог. Христос не може да изрече имената на онези, които са доволни от своята самостоятелност. Не може да умолява хора, които не изпитват необходимост от помощта Му и твърдят, че знаят и притежават всичко.

Великият Изкупител описва Себе Си като небесен търговец, който е отрупан с богатства, минава от къща на къща да покаже безценните си притежания и казва: "Съветвам те да купиш от Мене злато, пречистено с огън, за да се обогатиш, и бели дрехи, за да се облечеш, та да се не яви срамотата на твоята голота, и колурий, за да помажеш очите си, та да виждаш. Ония, които любя, Аз ги изобличавам и наказвам; затова бъди ревностен да се покаеш. Ето, стоя на врата и хлопам. Ако чуе някой гласа Ми и отвори вратата, ще вляза при него и ще вечерям с него и той с Мене" (Откр. 3:18-20).

Нека размислим за състоянието си пред Бога; нека чуем съвета на верния Свидетел. Нека никои от нас не се изпълват с предразсъдъци като евреите, като по този научим пречим на светлината да озари сърцата ни. Да не се наложи Христос да каже за нас, както каза за тях: "... и пак не искате да дойдете при Мене, за да имате живот" (Йоан 5:40).

На всяко събрание след генералната конференция души с радост приемат скъпоценната вест за Христовата правда. Благодарим на Бога, че има хора, осъзнаващи, че се нуждаят от нещо, което не притежават - златото на вярата и любовта, бялата одежда на Христовата правда и колурия за духовното зрение. Ако притежавате тези скъпоценни дарби, храмът на душата няма да бъде като осквернено светилище. Братя и сестри, призовавам ви в името на Исус Христос от Назарет да работите там, където Бог работи. Сега е денят на дадените по милост възможности и привилегии.

Послушание и освещение

Статия, публикувана в "Сайнс ъф дъ таймс", 19 май 1890 г.

"И ходете в любов, както и Христос ви възлюби и предаде Себе Си за нас принос и жертва на Бога за благоуханна миризма" (Еф. 5:2). В цялата пълнота на Своята божественост, в цялата слава на безгрешното Си човешко естество Христос даде Себе Си за нас и всеки, който отиде при Него, трябва да Го приеме така, сякаш, че е единственият, за когото е платена цената. Както в Адам всички умират, така в Христос всички ще оживеят; послушните ще възкръснат за безсмъртие, а нарушителите ще възкръснат, за да понесат смърт, наказанието на нарушения от тях закон.

Послушанието към Божия закон е освещение. Мнозина притежават погрешни идеи относно това дело в душата, но Исус се помоли учениците Му да бъдат осветени чрез истината и след това добави: "Твоето слово е истина" (Йоан 17:17). Освещението не е моментна, а продължителна работа. Същото важи и за послушанието. Докато Сатана ни предлага изкушения, битката за завладяване на душата ще се води отново и отново, но чрез послушанието истината ще освети душата. Онези, които са верни на истината, чрез заслугите

на Христос ще победят всички слабости в характера, довели ги до превиване при различните житейски обстоятелства.

Сатанинската измама и уловка

Мнозина заемат становището, че не могат да съгрешават, защото са осветени. Това обаче е измамна уловка на Лукавия. Има постоянна опасност да се падне в грях и затова Христос ни е предупредил да бдим и да се молим, за да не паднем в изкушение. Ако осъзнаваме слабостта си, няма да бъдем самоуверени и безразсъдни по отношение на опасностите, а ще чувстваме необходимостта да търсим Източника на силата, Исус, нашата Правда. Ще отидем при Него с покаяние и съжаление, с чувство на отчаяние от собствената си слабост и ще се научим, че трябва ежедневно да приемаме заслугите на Христовата кръв, за да станем съдове, годни за употреба от Господаря.

Докато разчитаме на Бога по този начин, няма да воюваме против истината, а винаги ще можем да заставаме на страната на правдата. Трябва да се държим здраво за библейските учения и да не следваме обичаите и традициите на света, човешките думи и дела.

Когато се появят заблуди и хората ги преподават като библейска истина, онези, които имат връзка с Христос, няма да вярват на казаното от пастори, а подобно на благородните беряни ще изследват Писанието всеки ден, за да видят дали това е вярно. Когато открият какво е Господното становище, ще застанат на страната на истината. Ще чуят гласа на истинския Пастир: "Това е пътят, ходете в него." Така ще се научите да правите Библията ваш съветник и гласът на непознатия няма нито да чувате, нито да следвате.

Два урока

Ако душата трябва да се пречисти, облагороди и направена годна за небесните дворове, има два урока, които да научите - себепожертвувателност и самоконтрол. Някои научават тези два важни урока по-лесно от други, защото са свикнали на простата дисциплина, която Господ им налага с нежност и любов. На други е необходимо бавното дисциплиниране на страданията, за да може очистващият огън да пречисти сърцата им от гордост, себеупование, земни страсти и егоизъм, така че истинското злато на характера да излезе на повърхността и те да станат победители чрез Христовата благодат. Божията любов може да укрепва душата и посредством заслугите на Христовата кръв може да останем неустрашими сред огъня на изкушението и изпитанието. Нищо друго не може да ни помогне освен Христос, нашата правда, Който е наша мъдрост, осветение и изкупление.

Истинското осветение не е нищо друго освен любов към Бога от цяло сърце и безупречно изпълняване на Неговите заповеди и наставления. Осветението не е емоция, а роден от небето принцип, който слага всички страсти и желания под контрола на Божия Дух. Това се извършва чрез нашия Господ и Спасител.

Фалшивото осветение не прославя Бога, а води хората, които твърдят, че го имат, до лично издигане и прославяне. Всяко нещо в духовния ни опит - независимо дали е радост или скръб, което не отразява Христос и не посочва, че Той го е причинил, въздавайки слава Нему и смалявайки нашето собствено "аз" - не е истинско християнско преживяване.

Когато Христовата благодат е вкоренена в душата чрез Светия Дух, човекът, който я притежава, става смирен по дух и търси общуване с хората, чиито думи са насочени към небесното. Тогава Духът ще вземе Христовото и ще ни го покаже, като прослави не получателя, но Дарителя. Следователно, ако притежавате святия мир на Христос в сърцата си, устните ви ще бъдат изпълнени с хваление и благодарност към Бога. Молитвите ви, изпълнението на задължението, благородството ви и себеотрицанието няма да бъдат обект на вашите мисли и разговори, но вие ще възвеличавате Този, Който даде Себе си за вас, когато все още бяхте грешници. Тогава ще казвате: "Предавам се на Исус. Намерих Този, за Когото Мойсей, законът и пророците са писали." Когато го славословите, ще имате скъпоценно благословение и всичкото хваление и слава за извършеното чрез вас ще се връща на Бога.

Не войнствени или необуздани

Христовият мир, не е войнствен и необуздан и не се изявява в силен глас или силно жестикулиране. Мирът на Христос е разумен и не кара хората да проявяват фанатизъм и чудатост. Той не е случаен импулс, а Божие излъчване.

Когато Спасителят вложи мира си в душата, сърцето е в съвършена хармония с Божието слово, тъй като Духът и Словото са в хармония. Господ почита Словото Си във всичките си дела с хората. То е Негова воля, Негов глас, разкрит на хората, и Той няма никаква нова воля, нова истина, отделени от Словото, които да разкрива на чадата Си. Ако имате чуден духовен опит, който обаче не е в хармония с ясните наставления на Божието слово, можете да се съмнявате в него, тъй като произходът му не е от горе. Христовият мир идва чрез познаване на Исус, Когото Библията разкрива.

Ако щастието идва от външни източници, а не от Божествения извор, то ще бъде променливо като разнообразните обстоятелства, които го пораждат. Христовият мир обаче е траен и пребъдващ. Той не зависи от никакви житейски обстоятелства, нито от количеството земни блага или броя на светски приятели. Христос е изворът на жива вода и щастието и мирът, идващи от Него, никога не престават, тъй като Той е източникът на живота. Онези, които Му се уповават, могат да кажат: "Бог е нам прибежище и сила, винаги изпитана помощ в напасти. Затова няма да се уплашим, ако би се и земята поклатила и планините се преместили сред моретата, ако и да бучат и да се вълнуват водите им и планините да се тресат от надигането им, има една река, чиито води веселят Божия град, свящото място, гдето обитава Всевишният."

Имаме причина да сме постоянно благодарни на Бога, че чрез съвършеното Си послушание Христос отново спечели небето, което Адам загуби в резултат на непослушание. Адам съгреши и неговите чада споделят неговата вина и последствията от нея, но Исус понесе адамовата вина и всички адамови чада, които прибягнат до Христос, втория Адам, могат да избягат от наказанието за греха. Исус спечели отново небето за човека, като издържа на изпитанието, на което Адам се провали. Той спазва закона съвършено и всички, които имат правилно разбиране за изкупителния план, ще осъзнаят, че не могат да бъдат спасени, докато нарушават Божиите святи заповеди. Трябва да престанат да нарушават закона и да се хванат за Божиите обещания, които са на наше разположение благодарение на Христовите заслуги.

Не се уповавайте на хора

Нашата вяра не бива да разчита на човешки способности, а на Божията сила. Има опасност да се уповаваме на хора, макар че те биват използвани като Божии инструменти, за да вършат велико и добро дело. Христос трябва да бъде наша сила и прибежище. И най-добрите могат да отпаднат, а и най-добрата религия, когато бъде изопачена, става изключително опасна заради влиянието си върху умовете. Чистата, жива религия се намира в послушанието спрямо всяко слово, което излича от Божиите уста. Правдата издига народа, а когато тя липсва, човекът деградира и се проваля.

"Вярвай, само вярвай"

От днешните амвони се произнасят думите: "Вярвай, само вярвай. Имай вяра в Христос; нямаш нищо общо със стария закон, само се уповавай на Христос." Колко различно е това от думите на апостола, който заявява, че вяра без дела е мъртва. Той казва: "Бивайте и изпълнители на словото, а не само слушатели, да лъжете себе си" (Яков 1:22). Трябва да имаме тази вяра, която действа чрез любов и очиства душата. Мнозина се опитват да заместят повърхностната вяра с праведност в живота и мислят, че по този начин ще спечелят спасението.

В наше време Господ изисква точно това, което е изисквал от Адам в Едем - съвършено послушание спрямо Божия закон. Трябва да имаме правда без петно или недостатък. Бог даде Сина Си да умре за света. Христос обаче не умря, за да отмени закона, който е свят, праведен и добър. Христовата жертва на Голгота е неопровержимият аргумент, показващ непреходността на закона. Наказанието бе понесено от Божия Син заради виновния човек, за да стане възможно чрез Неговите заслуги грешникът да придобие добродетелта на безукорния Му характер чрез вяра в Неговото име.

На грешника се даде втора възможност да спази Божия закон чрез сила от Божествения Изкупител. Голготският кръст винаги осъжда идеята, представена от Сатана на християнския свят, че смъртта на Христос е отменила не само символичната система от жертви и церемонии, но и непроменимия Божи закон, основата на Неговия трон, отпечатък на характера Му.

По всякакъв възможен начин Сатана се е опитвал да омаловажи жертвата на Божия Син, да представи изкуплението Му за ненужно, а мисията Му за провал. Той твърди, че смъртта на Христос е обезсмислила послушанието спрямо закона и е позволила на грешника да получи Божието благоволение, без да изостави греховете си.

Но когато видя Исус, Йоан каза каква е мисията Му. Той заяви: "Ето Божият Агнец, Който носи греха на света" (Йоан 1:29). На всяка каеща се душа се дава вестта: "Дойдете сега, та да разискваме, казва Господ. Ако са греховете ви като мораво, ще станат бели като сняг. Ако са румени като червено, ще станат като бяла вълна" (Ис. 1:18).

Придобиване на Христовата правда

Статия, озаглавена "Няма извинение за духовната слабост", публикувана в "Ривю енд хералд", 1 юли 1890 г. Част от нея е публикувана в "Избрани вести", т. 1, с. 363, 364.

Онези, които се уповават изцяло на Христовата правда и гледат към Него с жива вяра, познават Христовия Дух и са познати от Христос. Простата вяра помага на вярващия да се смята за мъртъв към греха и жив към Бога чрез Исус Христос, нашия Господ. Ние сме спасени по благодат чрез нашата вяра, и то не от самите себе си; това е дар от Бога. Когато се опитваме да разкрием тези скъпоценни обещания на светските мъдри хора, те ни се присмиват, тъй като "естественият човек не побира това, което е от Божия Дух, защото за него е глупост; и не може да го разбере, понеже то се изпитва духовно" (1Кор. 2:14).

Когато се канеше да се възнесе, Исус каза на учениците Си: "И Аз ще поискам от Отца и Той ще ви даде друг Утешител, за да пребъдва с вас до века. Духът на истината, когото светът не може да приеме, защото го не вижда, нито го познава. Вие го познавате, защото той пребъдва във вас и във вас ще бъде" (Йоан 14:16, 17). На друго място каза: "Който има Моите заповеди и ги пази, той Ме люби; а който Ме люби, ще бъде възлюбен от отца Ми и Аз ще го възлюбя и ще явя Себе Си нему" (ст. 21).

Мнозина изпитват удоволствие да се уеднаквяват с фалшиви доктрини, за да нямат неприятности и да се различават от света. Но Божиите чада трябва да дават свидетелство за истината не само с перо и глас, но и с дух и характер. Нашият Спасител заявява, че светът не може да приеме духът на истината. Те не могат да различат истината, защото не виждат Христос, Автора на истината. Хладките ученици, студени християни, които не са пропити с Христовия Дух, не могат да осъзнаят колко скъпоценна е Неговата правда. Те се опитват да утвърдят собствената си правда.

Светът търси светското - бизнес, светски почести, показност, егоистично угаждане. Христос се стреми да премахне обаянието, което държи хората настрана от Него. Той се опитва да насочи вниманието на човека към бъдещия свят, който Сатана е успял да затъмни със своята сянка. Христос представя вечния свят пред човешкия поглед. Той представя очарованието му пред тях, казва им, че ще им приготви обиталища и че ще дойде отново и ще ги вземе при Себе Си. Сатана има план така да изпълва ума със силна любов към чувствените неща, че Божията любов и желанието за небесното да бъдат прогонени от сърцето...

Призовани да бъдем верни

Бог призовава онези, на които е поверил благата Си, да се проявят като верни слуги. Господ желае да всичко светско да заема второстепенно място в сърцето и мислите, а желанието на Сатана е земните въпроси да застанат на първо място в живота ни. Господ би искал да приемем възвишеното. Той ни разкрива битката, в която трябва да се включим, показва естеството и изкупителния план. Отваря очите ви за опасностите, с които ще се сблъскате, за необходимото себеотрицание и ви заръчва да пресметнете цената, като ви уверява, че ако се впуснете в борбата, Божествената сила ще се съчетае с човешкото усилие.

Християнската битка не се води против плът и кръв, а срещу началствата, властите, срещу духовното нечестие във високите места. Християнинът трябва да се бори срещу свръхестествени влияния, но той няма да бъде оставен сам в конфликта. Спасителят е начинателят на неговото спасение и чрез Него човекът може да бъде повече от победител.

Изкупителят на света не желае човекът да бъде в неведение относно сатанинските уловки. Големият съюз на злото се изправя против онези, които биха победили, но Христос желае да погледнем към невидимото, към небесното войнство, застанало около обичащите Бога, за да ги избавя. Небесните ангели се интересуват от човека. Силата на Всемогъщия е на разположение на уповаващите се в Бога. Отец приема правдата на Христос в последователите Му и те биват обгърнати в светлина и святост, които Сатана не може да премахне. Начинателят на нашето спасение заръчва на последователите Си: "Радвайте се, аз победих света. Аз съм ваша защита. Вървете напред към победата."

Кръстът на Голгота

На човека се дава възстановяване и примирение чрез Христос. Върху издълбаната от греха бездна е прострян голготският кръст. Исус е платил пълно и цялостно изкупление. Благодарение на него грешникът е опростен и справедливостта на закона е удовлетворена. Всички, които вярват, че Христос е изкупителна жертва, могат да отидат при Него и да получат прощение за греховете си. Между Бога и човека бе установена връзка благодарение на Христовата заслуга. Бог може да ме приеме като Свое чадо и аз мога да отида при Него и да се радвам в Него като мой любещ Баща.

Трябва да съсредоточим надеждите си за небето единствено в Христос, защото Той е наш заместник и гарант. Нарушили сме Божия закон и никоя плът не може да се спаси чрез дела по закона. Най-добрите усилия, които човек може да направи със собствени сили, нямат стойност и не могат да задоволят нарушения от него свят и справедлив закон. Но чрез вяра в Христос можем да изискаме всеобхватната правда на Божия Син. Христос задоволи изискванията на закона в човешкото Си естество. Заради грешника понесе проклятието на закона, изкупи го, за да може всеки, който повярва в Него, да не загине, а да има вечен живот. истинската вяра приема Христовата правда и грешникът става победител чрез Христос. Той става участник в Божественото естество и по този начин Божественото и човешкото се съчетават.

Този, който се опитва да достигне небето със собствените си дела и спазване на закона, предприема невъзможното. Човек не може да се спаси без послушание, но делата му не бива да произлизат от самия него. Христос трябва да действа в него, за да желае това и да го изработва. Ако някой може да се спаси с добрите си дела, това означава, че в него има нещо, което да му дава повод за радост. Усилията, които човекът полага, за да придобие спасение, са символизирани с жертвата на Каин. Всичко, което можем да направим без Христос, е омърсено с егоизъм и грях, а извършеното чрез вяра е приемливо за Бога. Когато се стремим да спечелим небето посредством Христовите заслуги, душата върви напред. Гледайки към Исус, начинателя и усъвършителя на нашата вяра, можем да вървим от сила към сила, от победа към победа, защото чрез Христос Божията благодат е изработила пълното ни спасение.

Вяра и дела - ръка за ръка

"Сайнс ъф дъ таймс", 21 юли 1890 г. Статията е озаглавена "Какво да направя, за да наследя вечен живот?"

Исус дойде, за да спаси хората Си от греховете им. Изкупление в Христос означава да престанем да нарушаваме Божия закон и да се освободим от всеки грях; никое сърце, което е във вражда с Божия закон, може да е в хармония с Христос, Който изстрада на Голгота, за да защити и възвеличи закона пред вселената.

Онези, които смело заявяват, че са свети, доказват, че не могат да се видят в светлината на закона; те не са духовно просветени и не мразят всяка проява на егоизъм и гордост. От опетнените им с грях устни излизат противоречиви изявления: "Аз съм свят, аз съм безгрешен. Исус ме учи, че ако спазвам закона, аз съм отпаднал от благодатта. Този закон е хомот." Господ казва: "Блажени, които изпълняват Неговите заповеди, за да имат власт над дървото на живота и да влязат през портите в града" (Откр. 22:14 - ЦП). Трябва да изучаваме Божието слово внимателно, за да вземем правилни решения и да действваме според тях. Тогава ще се подчиняваме на Словото и ще бъдем в хармония с Божия свят закон.

Не можем да бъдем спасени нито чрез закона, нито в непослушание

Макар че трябва да сме в хармония с Божия закон, ние не се спасяваме чрез дела по закона, но не можем да бъдем спасени и без послушание. Законът е стандартът, чрез който се измерва характерът. В никакъв случай не можем да спазваме Божиите заповеди без обновяващата Христова благодат. Само Исус може да ни очисти от всеки грях. Той не ни спасява чрез закона, но не може да ни спаси и в престъпването на закона.

Нашата любов към Христос ще бъде съизмерима с дълбочината на осъзнаването ни на греха, а познаването на греха става чрез закона. Когато видим самите себе си, нека погледнем към Исус, Който даде Себе Си за нас, за да ни изкупи от всяко беззаконие. Чрез вяра се хванете за Христовите заслуги и очистващата душата кръв ще извърши своето действие. Колкото по-ясно виждаме злините и опасностите, на които сме изложени, толкова по-благодарни ще бъдем за избавлението чрез Христос. Христовото евангелие не разрешава на човека да нарушава закона, тъй като именно чрез греха се отвори портите на света към страданието.

Днес грехът е същото злокачествено нещо, каквото е бил и във времето на Адам. евангелието не обещава Божия благосклонност за човек, който в своето закоравяване нарушава закона Му. Поквареността на човешкото сърце, вината заради прегрешенията, унищожаването заради греха - всичко това стана ясно на кръста, където Христос се превърна в средството за нашето избавление.

Изпълнена с измами доктрина

Себеправдата е опасността на този век. тя отделя душата от Христос. Онези, които се уповават на собствената си праведност, не могат да разберат как спасението се осъществява чрез Христос. Те наричат греха правда, а правдата - грях. Не разбират злината на греха, не се страхуват от закона, защото не уважават Божия морален стандарт. Причината, поради която има толкова много лъжливи преобразявания в наши дни, се крие във факта, че Божият закон не се цени. Вместо Божия стандарт на правда хората издигат собствен стандарт, чрез който да измерват характера. Виждат мъгляво като през стъкло и

представят на хората фалшиви идеи за освещението, като по този начин насърчават егоизма, гордостта и собствената правда. Поддържаната от мнозина доктрина за освещението е изпълнена с измама, тъй като ласкае плътското сърце. Най-любезното нещо, което може да се проповядва на грешника, е истината за задължителността на Божия закон. Вярата и делата трябва да вървят ръка за ръка, тъй като вяра без дела е мъртва.

Тестът за всяко учение

Пророкът провъзгласява истина, с която можем да изпитаме всяко учение. Той казва: "Нека прибягнат при закона и при свидетелството! Ако не говорят според това слово, наистина няма зазоряване за тях" (Ис. 8:20). Макар че заблудите преобладават в света, няма причина хората да останат измамени. Истината е ясна и когато бъде съпоставена със заблудата, нейното естество проличава. Всички поданици на Божията благодат могат да разберат какво се изисква от тях. Чрез вяра можем да придържаме живота си към стандарта на правдата, тъй като сме в състояние да приемем в себе си Христовата правда.

В Божието слово искрено търсещият истината ще намери правилото за истинско освещение. Апостолът казва: "Няма никакво осъждане на тия, които са в Христа Исуса, които ходят не в плът, но по Дух... Понеже това, което бе невъзможно за закона, поради туй, че бе отслабнал чрез плътта, Бог го извърши, като изпрати Сина Си в плът подобна на греховната плът и в жертва за грях, и осъди греха в плътта, за да се изпълнят изискванията на закона в нас, които ходим не по плът, но по Дух. Защото тия, които са плътски, копнеят а плътското, а тия, които са духовни - за духовното. Понеже копнежът на плътта значи смърт, а копнежът на Духа значи живот и мир. Защото копнежът на плътта е враждебен на Бога, понеже не се покорява на Божия закон, нито пък може; и тия, които са плътски, не могат да угодят на Бога. Вие обаче не сте плътски, а духовни, ако живее във вас Божият Дух" (Римл. 8:1-9).

Описание на преживяването праведност чрез вяра

Част от статия в "Ривю енд хералд", 4 ноември 1890 г., озаглавена "Христос - пътят на живота". Публикувана в "Избрани вести", с. 365-368.

"Исус дойде в Галилея и проповядваше Божието благовестие, казвайки: Времето се изпълни и Божието царство наближи. Покайте се и повярвайте в благовестието" (Мар. 1:14, 15).

Покаянието се свързва с вяра и евангелието го описва като нещо жизнено важно за спасението. Павел проповядваше покаяние. "Как не се посвених да ви изявя всичко, що е било полезно, и да ви поучавам и публично, и по къщите, като проповядвам и на юдеи, и на гърци покаяние спрямо Бога и вяра спрямо нашия Господ Исус Христос" (Деяния 20:20, 21). Няма спасение без покаяние. Никой непокаял се грешник не може да вярва така, че да получи правда. Покаянието е описано от Павел като благочестива скръб за греха, "която не причинява разкаяние" (2Кор. 7:10). Това покаяние не съдържа нищо, което да изработи някакви заслуги, а само подготвя сърцето за приемане на Христос като единствен Спасител, единствена надежда за заблудилия се грешник.

Когато погледне към закона, грешникът вижда вината си съвсем ясно, тя предизвиква угризения на съвестта и той бива осъден. Единствената му утеха и надежда е да погледне към голготския кръст. Приемайки обещанията и Божието слово, душата му се изпълва с облекчение и мир. Той извиква: "Господи, Ти си обещал да спасиш всички, които дойдат при Тебе в името на Твоя Син. Аз съм заблудила се, безпомощна, останала без надежда душа. Господи, спаси ме, защото ще загина." Вярата му се хваща за Христос и той е оправдан пред Бога.

Но макар че Бог е справедлив и пак оправда грешника чрез Христовите заслугите, никой не може да покрие душата си с одеждата на Христовата правда, докато извършва съзнателен грях или пренебрегва познати задължения. Бог изисква пълно себепредаване на сърцето, преди да даде оправдание. За да запази оправданието, човек трябва да проявява непрестанно послушание, съдържащо активна жива вяра, която действа чрез любов и очиства душата.

Яков пише за авраам: "Авраам, нашият отец, не оправда ли се чрез дела като принесе сина си Исаака на жертвеника? Ти виждаш, че вярата действаше заедно с делата му и че от делата се усъвършенства вярата; и изпълни се писанието, което казва: Авраам повярва в Бога и това му се вмени за правда"; и се нарече Божи приятел. Виждате, че чрез дела се оправда човек, а не само чрез вяра" (Яков 2:21-24). За да бъде човек оправдан чрез вяра, тя трябва да стигне до степен, при която да контролира чувствата и импулсите на сърцето. Само посредством послушание вярата става свършена.

Вярата е условие

Без Христовата благодат грешникът е в безнадеждно състояние. Нищо не може да се направи за него. Но посредством Божествената благодат на човека се придава свръхестествена сила, която действа в ума, сърцето и характера. В резултат на придаването на Христовата благодат грехът се вижда в истинското му естество и окончателно бива изгонен от храма на душата. Благодарение на благодатта започваме да общуваме с Христос и се свързваме с Него в делото на спасението. Бог е сметнал за уместно да прощава на грешниците при условие, че имат вяра - не защото вярата извоюва някакви заслуги, които печелят спасението, а защото може да се хване здраво за Христовите заслуги и да получи лекарството за греха. Вярата може да представи свършеното послушание на Христос на мястото на прегрешенията и недостатъците на грешника. Когато той повярва, че Христос е негов личен Спасител, тогава според непроменимите Си обещания Бог опрощава греха му и го оправдава даром. Каещата се душа осъзнава, че оправданието се дава, защото Христос е умрял за нея и е нейно изкупление и правда като заместник и гарант.

"Авраам повярва в Бога и това му се вмени за правда. А на този, който върши дела, наградата му не се счита като благодеяния, но като дълг; а на този, който не върши дела, а вярва в Онзи, Който оправдава нечестивия, неговата вяра му се вменява за правда" (Римл. 4:3-5). Правдата е послушание спрямо закона. Законът изисква правда. Именно това грешникът му дължи. Човек обаче не може да постигне правда. Вярата е единственият начин, по който може да я придобие. С вяра той поднася пред Бога Христовите заслуги и Господ записва послушанието на Своя Син в сметката на грешника. Христовата правда се приема вместо човешкия провал и Бог приема, опрощава и оправдава каещата се, вярваща душа и се отнася към нея, сякаш е праведна. Обича я, както обича Сина Си. Така вярата се смята за правда и покаялата се душа отива от благодат

към благодат, от светлина към по-голяма светлина. Човек може да каже с радост: "Той ни спаси не чрез праведни дела, които ние сме сторили, но по Своята милост чрез окъпването, сиреч новородението и обновяването на Святия Дух, когото изля изобилно върху нас чрез Исуса Христа, нашия Спасител, та оправдани чрез Неговата благодат да станем според надеждата наследници на вечния живот" (Тит 3:5-7).

На друго място е записано: "А на ония, които Го приеха, даде право да станат Божии чада, сиреч на тия, които вярват в Неговото име; които се родиха не от кръв, нито от плътска похот, но от Бога" (Йоан 1:12, 13). Исус заявява: "Ако се не роди някой отгоре, не може да види Божието царство" (Йоан 3:3). "Ако се не роди някой от вода и Дух, не може да влезе в Божието царство" (Йоан 3:5). Пред нас е поставена висока цел, тъй като трябва да станем Божии чада. Необходимо е да бъдем спасени като отделни личности и в деня на изпитанието ще можем да видим разликата между служещия на Бога и този, който не Му служи. Ние сме спасени като отделни вярващи в Господ Исус Христос.

Мнозина се отклоняват от правия път в резултат на идеята, че трябва да се изкачат на небето, че трябва да направят нещо, за да заслужат Божията любов. Стремят се да станат по-добри чрез собствени усилия и без никаква подкрепа. Никога няма да постигнат това. Христос е преправил пътя, като се е пожертвал за нас, живял е, за да ни бъде пример и е станал наш велик първосвещеник. Той заявява: "Аз съм пътят, истината и животът" (Йоан 14:6). Ако със собствени усилия можехме да напреднем и едно стъпало по стълбата към небето, Христовите думи не биха били верни. Но когато приемем Христос, добрите дела ще бъдат убедително доказателство, че сме в пътя на живота, че Христос е нашият път и че вървим по истинската пътека, водеща към небето.

Той става наша правда

Христос наблюдава духа и когато види, че носим бремето си с вяра, съвършената Му святост изкупва нашите недостатъци. Когато правим всичко по силите си, Той става наша правда. Необходимо е да приемем всеки лъч изпратена от Бога светлина, за да станем светлината на света (Писмо 33, 1889 г.).

Това е оправдание чрез вяра

Част от ръкопис 21, 1891 г., написан на 27 февруари 1891 г. Публикуван в Адвентен библиейски коментар, т. 6, с. 1070, 1071.

Когато каещият се грешник, проявяващ съжаление за греховете пред Бога, осъзнае Христовото изкупление за себе си и приеме това изкупление като своя единствена надежда в този живот и в бъдещия, греховете му биват опростени. Това е оправдание чрез вяра. Всяка вярваща душа трябва изцяло да подчинява волята си на Божията воля и да се запази в състояние на покаяние, като проявява вяра в изкупителните заслуги на Изкупителя и напредва от сила в сила, от слава в слава.

Прощението и оправданието са едно и също нещо. Чрез вяра вярващият минава през позицията на бунтовник, дете на греха и Сатана, към позицията на

лоялен поданик на Христос Исус не поради някаква лична доброта, но защото Христос го приема като свое осиновено чадо. Грешникът получава прощение на греховете си, защото тези грехове са поети от неговия заместник и гарант. Господ казва на Своя небесен Отец: "Това е Мое чадо. Връщам го от осъждането на смъртта и му давам живот - вечен живот - защото съм бил на негово място и съм страдал заради греховете му. Той е моят възлюбен син." Така човек, опростен и облечен в прекрасната одежда на Христовата правда, застава безгрешен пред Бога.

Грешникът може да греши, но не е безмилостно отхвърлен. Единствената му надежда обаче е покаяние към Бога и вяра в Господ Исус Христос. Прерогатив на Отца е да прощава прегрешенията и греховете ни, тъй като Христос е взел върху Себе Си нашата вина и ни е възстановил, като ни е придал собствената Си правда. Неговата жертва задоволява напълно изискванията на справедливостта.

Оправданието е обратното на осъждането. Божията неограничена милост се проявява спрямо тези, които въобще не я заслужават. Той прощава прегрешенията и греховете им заради Исус, Който стана изкупление за греховете ни. Чрез вяра в Христос виновният грешник получа милост от Бога и силна надежда за вечен живот.

Приети в Христос

Статия в "Сайнс ъф дъ таймс", 4 юли 1892 г.

"Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя единороден Син, за да не погине ни един, който вярва в Него, но да има вечен живот" (Йоан 3:16). Тази вест е за света, защото "ни един" означава, че всеки и всички, които се придържат към условието, могат да участват благословието. Всички, които погледнат към Исус, повярват в Него като към свой личен Спасител, няма да погинат, но ще имат вечен живот. Направено е всичко възможно, за да получим вечната награда.

Христос е нашата жертва, нашият заместник, нашият гарант, нашият Божествен застъпник. Той бе направен наша правда, освещение и изкупление. "Защото Христос влезе не в ръкотворено светилище, образ на истинското, но в самите небеса, да се яви вече пред Божието лице за нас" (Евр. 9:24).

Христовото застъпничество за нас се състои в това, че Той представя Божествените Си заслуги пред Отец като наш заместник и гарант. Той се възнесе на високо, за да стане изкупление за нашите прегрешения. "Ако съгреши някой, имаме ходатай при Отца, Исуса Христа, праведния. Той е омилоствение за нашите грехове и не само за нашите, но и за греховете на целия свят" (1Йоаново 2:1, 2). "В това се състои любовта, не че ние сме възлюбили Бога, но че Той възлюби нас и прати Сина Си като омилоствение за греховете ни" (1Йоаново 4:10). "Затова и може съвършено да спасява тия, които дохождат при Бога чрез Него, понеже всякога живее да ходатайства за тях" (Евр. 7:25).

От тези тестове става ясно, че не е Божията воля да проявявате недоверие и да измъчвате душите си със страхове, че Бог няма да ви приеме, тъй като сте грешни и недостойни. "Приближавайте се при Бога и ще се приближава и Той при вас" (Яков 4:8). Представете случая си пред Него, като поставяте на преден план заслугите на кръвта, пролята за вас на голготския кръст. Сатана ще ви

обвинява, че сте големи грешници и че трябва да си го признаете, но вие можете да кажете: "Знам, че съм грешник и това е причината, поради която се нуждая от Спасител. Исус дойде на света, за да спаси грешниците. "Кръвта на Сина му Исуса Христа ни очисти от всеки грях" (1Йоаново 1:7). аз няма заслуги или някаква вътрешна доброта, чрез която да претендирам за спасение. Представям пред Бога изкупващата кръв на безгрешния Божи агнец, Който отне греха на света. Това е единствената ми молба. Исусовото име ми дава достъп до Отец. Неговият слух и сърцето Му са отворени и за най-слабите ми молитви и Той ще задоволи най-големите ми нужди."

Това е оправдание

Христовата правда е това, което прави каещият се грешник приемлив за Бога и извоюва неговото спасение. Колкото и грешен да е животът му, ако вярва в Исус като в личен Спасител, застава пред Бога в чистата одежда на Христовата вменена правда.

Грешникът, мъртъв доскоро за в прегрешения и грехове, оживява чрез вяра в Христос. Той вижда чрез вяра, че Исус е негов спасител - жив довека, способен да спасява "тия, които дохождат при Бога чрез Него". В постигнатото изкупление вярващият вижда ширината и дължината, височината и дълбочината на Божието действие - вижда толкова цялостно спасение, купено на безкрайно висока цена, че душата му се изпълва с хвала и благодарност. Той вижда като в огледало Господната слава и се преобразява по същия образ като от Духа Господен. Вижда одеждата на Христовата правда, изтъкана на небесен стан, създадена чрез неговото послушание и вменена на каещата се душа чрез вяра в името Му.

Когато грешникът вижда несравнимото очарование на Исус, грехът вече не му се струва привлекателен, защото забелязва Христос и между десет хиляди. Реализира от личен опит силата на евангелието, чиято широта може да се сравни само с неговата скъпоценност.

Ние имаме жив Спасител. Той не е в новата гробница на Йосиф. Възкръснал е от мъртвите и се възнесъл на високо като заместник и гарант на всяка вярваща душа. "И тъй, оправдани чрез вяра, имаме мир с Бога чрез нашия Господ Исус Христос" (Римл. 5:1). Грешникът се оправдава чрез заслугите на Исус и така Бог признава съвършенството на откупа, платен за човека. Това, че Христос бе послушен до смърт на кръст, е залог за приемането на грешника от Отца. В такъв случай ще допуснем да сме колебливи в духовния си опит, да се съмняваме и да вярваме, да вярваме и да се съмняваме? Исус е гаранцията, че сме приети от Бога. Бог гледа благосклонно на нас не защото в нас има нещо ценно, а поради вярата ни в "Господ наша правда".

Сега Исус стои в Светая Светих, за да се явява в Божието присъствие заради нас. Там Той не престава да представя хората Си миг след миг - завършени в Него. Именно защото ни сме представяни пред Отца по този начин, ние не бива да си въобразяваме, че можем да проявяваме дързост в милостта и да ставаме безгрижни, безразлични и егоистични. Христос не е служител на греха. Ние сме завършени в Него, приети от Възлюбения само защото пребъдваме в Него чрез вяра.

Никога не можем да постигнем съвършенство чрез добрите си дела. Душата, която вижда Исус с вяра, отхвърля собствената си правда. Когато такъв човек се вижда несъвършен, осъзнава, че покаянието му е недостатъчно; че дори

най-силната му вяра е слабост, а най-голямата жертва не струва нищо, пада смирен в подножието на кръста. Но един глас му проговаря чрез Божието слово. С учудваме чува вестта: "Вие имате пълнота в Него." Душата му потъва в покой. Преставя да се опитва да открие нещо достойно в себе си, някакво голямо дело, чрез което да спечели Божията благосклонност.

Трудна за разбиране истина

Когато види Божия Агнец, Който отнема греха на света, човекът намира мир в Христос. Срещу името му се записва "оправдан" и той приема Божиите думи: "Вие имате пълнота в Него" (Кол. 2:10). Колко трудно е за човечеството, подхранвало съмнение от толкова дълго време, да възприеме тази велика истина! Но какъв мир носи тя на душата, какъв енергичен живот! Когато погледнем към себе си за правда, чрез която да бъдем приети от Бога, ние всъщност гледаме в погрешна посока, "понеже всички съгрешиха и не заслужават да се прославят от Бога" (Римл. 3:23). Трябва да отправим поглед към Исус, защото "гледайки Господната слава, се преобразяваме в същия образ от слава в слава, както от Духа Господен" (2Кор. 3:18). Трябва да намерите своята пълнота, като гледате към Божия Агнец, Който отнема греха на света.

Когато застане пред нарушения Божи закон, грешникът не може да се спаси сам, но ако вярва в Христос, става обект на Неговата безкрайна любов и се облича в Неговата безупречна правда. За тези, които вярват в Него, Исус се помоли: "Освети ги чрез истината; Твоето слово е истина... да бъдат всички едно; както Ти, Отче, си в мене и Аз в Тебе, тъй и те да бъдат в Нас, за да повярва светът, че Ти си ме пратил. И славата, която Ти ми даде, Аз я дадох на тях, за да бъдат едно, както и Ние сме едно" (Йоан 17:17-22). "Отче праведни, светът не Те е познал, но Аз Те познах; и тия познаха, че Ти си ме пратил. И явих им Твоето име, и ще явя, та любовта, с която си ме възлюбил, да бъде в тях и Аз в тях" (ст. 25, 26).

Вие можете да разберете естеството на тази правда, която възстановява вярващия грешник, представяйки го пред Бога без петно или бръчка или каквото и да е друго нещо? Ние имаме вярното Божие слово, че Христос е направен за нас правда, освещение и изкупление. Бог да ни помогне да разчитаме на словото Му с безусловно упование и да се радваме на най-богатите Му благословения. "Защото сам Отец ви люби, понеже вие възлюбихте Мене и повярвахте, че Аз от Отца излязох" (Йоан 16:27).

Съвет до водещи проповедници по въпроса за представянето на връзката между вяра и дела

Част от Писмо до А.Т. Джоунс, 9 април 1893 г., писмо 44, 1893 г. Публикувано в "Избрани вести", т. 1, с. 377-379.

Бях на събрание, на което присъстваха много хора. В съня си видях как представяш темата за вяра и за вменената чрез вяра Христова правда. Ти повтори няколко пъти, че делата нямат никакво значение и че не са поставени никакви условия. Въпросът бе представен в такава светлина, за която знаем, че ще обърка умовете и те няма да получат правилно впечатление за вярата и делата. Затова реших да ти пиша. Говориш по въпроса прекалено напористо. Има поставени условия, за да приемем оправданието, освещението и

Христовата правда. Знам какво искаш да кажеш, но оставяш погрешно впечатление в много умове. Макар че добрите дела няма да спасят дори една душа, не е възможно една-единствена душа да бъде спасена без добри дела. Бог ни спасява под закон, за да искаме, ако имаме желание да получим; да търсим, ако желаем да намерим; да чукаме, ако искаме вратата да се отвори.

Христос дава Себе Си, за да спаси съвършено всички, които отидат при Него. Той кани всички. "... и който дойде при Мене, никак няма да го изпъдя" (Йоан 6:37). Ти разбираш тези въпроси, както и аз ги разбирам, но със силните си изрази ги правиш объркващи за умовете. След като изразиш радикални мнения за делата и ти се зададат въпроси на тази тема, нещата не са ясно очертани в ума ти и ти не можеш да обясниш правилните принципи на други. Не си способен да направиш така, че изявленията ти да са в хармония с личните ти принципи и вяра.

Младият човек отиде при Исус с въпроса: "Учителя благи, какво да сторя, за да наследя вечен живот?" (Мар. 10:17). Христос му отговори: "Защо питаш Мене за доброто? Един Бог има, Който е добър. Но ако искаш да влезеш в живота, пази заповедите." Младежът попита: "Кои?" Исус цитира няколко и тогава младият човек Му каза: "Всичко това съм пазил от младостта си, какво още не достига?" Исус му отговори: "Ако искаш да бъдеш съвършен, иди, продай имота си и дай на сиромасите; и ще имаш съкровище на небесата. Дойди и Ме следвай." Тук са условия и Библията е пълна с условия. "Но момъкът, като чу тая дума, отиде си наскърбен, защото беше човек с много имот" (Мат. 19:17, 20, 21, 22).

Неща, за които трябва да проявяваме благоразумие

Когато казваш, че няма поставени условия - някои от изразите са доста двусмислени - ти обременяваш умовете и мнозина не могат да видят последователност в Твоите думи. Не разбират как могат да приведат в хармония тези изрази с ясните изявления на Божието слово. Моля те, проявявай благоразумие по тези въпроси. Силните думи относно делата никога няма да укрепят позицията ни. Тези думи я отслабват, защото мнозина ще те сметнат за екстремист и ще загубят благословените уроци, които имаш за тях по въпроса, който трябва да разберат... Братко мой, за умовете е трудно да схванат тази тема. Не обърквай когото и да било с идеи, които не са в хармония със Словото. Моля те да си спомниш, че много от учениците на Христос бяха окаяно невежи относно Неговото учение. Но когато обещаният от Него Свети Дух дойде и направи непостоянния Петър поддръжник на вярата, какво преобразяване на характера му се осъществи! Не поставяй чрез силни изрази нито едно камъче по пътя на душа, която е слаба във вярата. Винаги бъди последователен, спокоен, задълбочен и стабилен. Не отивай в никаква крайност и стъпи на солидна канара. О, скъпоценен, скъпоценен Спасител. "Който има Моите заповеди и ги пази, Той Ме люби, а който Ме люби, ще бъде възлюбен от Отца Ми и Аз ще го възлюбя и ще явя Себе Си нему" (Йоан 14:21).

Това е истинският покой - да изпълняваме Христовите думи. Любовта на човека към Исус изпълняването на волята Му дават на света практическо доказателство за плода, който се проявява в послушание, чистота и святост на характера...

О, братко мой, ходи внимателно с Бога. Помни, че има хора, чиито очи са приковани към тебе. Те очакват, че ще прехвърлиш границата, ще се спънеш и ще паднеш. Но ако смирено стоиш близо до Исус, всичко ще бъде наред...

Христовото училище никога не се завършва. Трябва да работим по плана за събирането и Господ ще действа по плана за умножението. Само с непреставаща упоритост и с Христовата благодат ще живеем според плана за събиране. Така призоваването и избирането ни ще бъдат затвърдени... "Затова, братя, постарайте се още повече да затвърдявате вашето призвание и избиране, защото, като вършите тия добродетели, никога няма да изпаднете. Понеже така ще ви се даде голям достъп във вечното царство на нашия Господ и Спасител Исус Христос" (2Петрово 1:10, 11).

Човек може да бъде чист в своята област така, както Бог е чист в Своята

Част от статията "Очисти Себе Си", публикувана в "Сайнс ъф дъ таймс", 20 юни 1895 г.

"Възлюбени, сега сме Божи чада и още не е станало явно какво ще бъдем; но знаем, че когато стане явно, ще бъдем подобни Нему, защото ще Го водим, както е" (1Йоаново 3:2). Наследството на Божиите люде се вижда чрез вяра в Божието слово. "А това е вечен живот, да познаят Тебе, единия истинен Бог и Исуса Христа, Когото си изпратил" (Йоан 17:3).

Чрез вяра Божиите чада могат да получат познание за Христос и да съхраняват надеждата за идването Му да съди света в правда, докато това се превърне в едно славно очакване; защото тогава ще могат да Го видят такъв, какъвто е, да станат подобни Нему и винаги да бъдат с Господа. Тогава спящите светии ще бъдат призвани от гробовете си за славно безсмъртие. Когато настъпи денят на избавлението, ще направите разлика между хората, които Му служат, и тези, които не Му служат. Когато Христос дойде, на Него ще се възхитят всички вярващи и царствата на този свят ще станат царство на нашия Господ и Спасител Исус Христос.

Онези, които очакват явяването на Христос в небесните облаци със сила и голяма слава като Цар на царете и Господ на господарите, в живота и характера си ще се стремят да Го представят пред света. "И всеки, който има тая надежда на Него, очиства себе си, както е Той чист" (1Йоаново 3:3). Те ще мразят греха и беззаконието, както Христос го мрази. Те ще пазят Божиите заповеди, както Христос опази заповедите на Своя Отец. Ще осъзнаят, че не е достатъчно да се съгласяват с доктрините за истината, но истината трябва да бъде прилагана в сърцето, практикувана в живота, за да могат Христовите последователи да са едно с Него и хората да са толкова чисти в своята област, колкото Бог е чист в Своята.

Не само слушатели, а изпълнители

Във всяко поколение има поколение, което твърдят, че са Божии синове, плащат десятък от копъра и гъозума, но водят безбожен живот, тъй като пренебрегват по-важните неща от закона - милостта, справедливостта и Божията любов.

Днес има хора, които са изпаднали в подобна заблуда. Макар че се правят на много свети, те не са изпълнители на Божието слово. Какво може да се направи, за да се отворят очите на тези самоизмамани души, освен да им се даде пример за истинско благочестие и самите ние да бъдем не само слушатели, но изпълнители на Господното слово и по този начин да отразяваме светлината на чистата на характера върху техния път?

Не като светските хора

Божиите синове няма да са като светските, тъй като получената в сърцето истина ще бъде средство за пречистване на душата, преобразяване на характера и превръщането на получателя в Божи единомишленик. Ако човекът не стане единомишленик с Бога, той все още е в естественото си състояние на греховност.

Ако е в сърцето, Христос ще бъде забележим и в дома, работата, на пазара и в църквата. Силата на истината ще се почувства в издигането и облагородяването на характера, смекчаването и подчиняването на сърцето, довеждайки цялото естество до хармония с Бога. Този, който се преобразява чрез истината, ще хвърля светлина върху света. Притежаващият надеждата, че Христос е в него ще очисти себе си така, както Той е чист. Надеждата за Христовото идване е дълбока и всеобхватна. Това е надеждата да се види Царя в Неговата красота и да станем подобни Нему.

Когато Христос дойде, земята ще трепери пред Него, небето ще се сгъне като свитък и всяка планина и остров ще се преместят от местата си. "Нашият Бог ще дойде и няма да мълчи; ще има пред Него огън поглъщаш и около Него силна буря. Ще призове небесата отгоре и земята, за да съди людето Си, казвайки: Съберете Ми Моите свети, които направиха с Мене завет с жертви. И небесата ще известят правдата Му, защото сам Бог е съдия" (Пс. 50:3-6). Имайки пред очите си великия Божи ден, можем да осъзнаваме, че можем да сме в безопасност само ако се отклонява от всеки грях и беззаконие. Онези, които продължат да живеят в грях, ще се намерят сред осъдените и погиващите.

Съдбата на прегрешилите

Йоан видя съдбата на хората, които избират пътя на греха: "И земните царе, големците и хилядниците, богатите и силните, всеки роб и всеки свободен се скриха в пещерите и между скалите на планините. И казват на планините и на скалите: Паднете върху нас и скрийте ни от лицето на седящия на престола и от гнева на Агнето, защото е дошъл великият ден на Неговия гняв и кой може да устои?" (Откр. 6:15-(7)).

Ужасна съдба очаква грешника и затова е необходимо да знае що е грях, за да можем да избягаме от неговата сила. Йоан казва: "Всеки, който върши грях, върши и беззаконие, защото грехът е беззаконие" (1Йоаново 3:4). Ето истинската дефиниция за грях - "грехът е беззаконие". Колко често грешникът бива канен да изостави греховете си и да отиде при Исус, но дали вестителят, който иска да го заведе при Христос, посочва пътя ясно? Дали е посочил ясно, че "грехът е беззаконие" и че трябва да се покае и да престане нарушаването на Божиите заповеди?...

Бог не би могъл да промени дори една йота или точка от святия Си закон, за да посрещне човека в състоянието му на греховност. Това би дискредитирало

Божията мъдрост, чрез която е бил създаден закон, управляващ небето и земята. Бог обаче даде единородния Си Син, Който да стане заместник и гарант на човека, да понесе наказанието на грешника и да придаде свършената Си правда на каещата се душа. Христос стана безгрешната жертва за виновното човечество и даде надежда на хората, така че чрез покаяние спрямо Бога - заради нарушаването на Неговия свят закон - и чрез вяра в Христос като техен заместник, гарант и правда те да бъдат върнати към Него и към послушание спрямо святия Му закон.

Христовата правда прави послушанието възможно

За човека бе невъзможно да пази Божия закон, който бе свят, праведен и добър, но тази невъзможност бе премахната чрез придаването на Христовата правда на каещата се, вярваща душа. Животът и смъртта на Христос за грешния човек бе осъществена с цел да се възстанови Божията благосклонност към Бога чрез придаване на правда, която да отговаря на изискванията на закона и да бъде приета от Отец.

Сатана винаги е имал целта да обезсмисли Божия закон и да изопачи истинското значение на спасителния план. Затова е създал заблудата, че Христовата жертва на голготския кръст бе направена с цел човекът да бъде освободен от задължението да спазва Божиите заповеди. Той е вкарал в света заблудата, че Бог е отменил Своята конституция, отхвърлил е моралния Си стандарт и обезсилил Своя свят и свършен закон. Ако това бе така, каква ужасна цена би платило Небето! Вместо да провъзгласява отмяната на закона, голготският кръст провъзгласява със силен глас неговия непроменим и вечен характер. Ако законът би могъл да се отмени, а в същото време управлението на небето и земята и на безбройните Божии светове да се запази, нямаше да има нужда Христос да умира. Смъртта на Христос отговори завинаги на въпроса за валидността на закона на Йехова. Понасяйки пълното наказание за виновния свят, Исус стана посредник между Бога и човека, за да възстанови Божията благосклонност към каещата се душа, като дава на човека благодат да спазва закона на Всемогъщия. Христос дойде не да разруши закона или пророците, а да ги изпълни до последната буква. Изкуплението на Голгота защити Божия закон като свят, справедлив и истинен не само пред падналия свят, но и пред небето и непадналите светове. Христос дойде да възвеличи закона и да го направи почитаем.

Мнения и практики, които трябва да бъдат съобразени с Божието слово

Откъс от статия, публикувана в "Ривю енд хералд", 25 март 1902 г.

Мнозина твърдят, че са осветени за Бога и въпреки това, когато им се представи великият стандарт за правда, започват да се ядосват и да проявяват дух, който доказва, че не знаят какво означава да са осветени. Те нямат Христовия ум, защото истински осветените почитат и спазват Божието слово веднага след като то им се разкрие; изразяват силно желание да знаят истината по всяка точка от учението. екстатичното чувство не е доказателство за освещение. Твърдението: "Аз съм спасен, аз съм спасен" не доказва, че душата е спасена или осветена.

На мнозина от тези, които са силно възбудени, се казва, че са осветени, макар че нямат разумна представа какво означава тази дума, тъй като не признават писанията или Божията сила. Ласкаят се с мисълта, че се придържат към Божията воля, тъй като се чувстват щастливи; но когато бъдат изпитани и Божието слово се постави като мерило за техния духовен опит, те запушват ушите си, за да не чуват истината, и казват: "Аз съм осветен." С тези думи слагат край на спора. Не изследват Писанието, за да разберат каква е истината и доказват, че са ужасно измамани. Освещението е нещо повече от изблик на чувства.

Възбудата не е освещение. Само цялостното придържане към волята на небесния Отец е освещение, а Божията воля е представена в святия Му закон. Спазването на всички Божии заповеди е освещение. Освещение е да сте чада послушни на Божието слово. Божието слово, а не човешки мнения или идеи, трябва да е наш водач. Нека стремящите се към истинско освещение да изследват Божието слово с търпение, молитва и смирено душевно разкаяние. Нека помнят молитвата на Исус: "Освети ги чрез истината, Твоето слово е истина" (Йоан 17:17).

Да живеем с всяко Божие слово

Християнството е просто живот с всяко слово, което излиза от Божията уста. Ние трябва да вярваме в Христос и да живеем в Този, Който е пътят, истината и животът. Имаме вяра в Бога, когато вярваме в Словото Му; уповаваме се в Бога и Му се подчиняваме, когато спазваме Неговите заповеди; обичаме Бога, когато обичаме закона Му.

Вярването в лъжа няма да освети никой от нас. Ако всички проповедници по света ви кажат, че има безопасност в нарушаването на една-единствена заповед в святия стандарт за правда, това няма да намали задълженията ни, нито ще направи вината ни по-малка, след като отхвърляме ясното "Прави това" или "Не прави това". Не бива да си въобразяваме, че след като бащите ни са живели по определен начин и са умрели щастливи, ние можем да вървим по техните стъпки и да бъдем приети чрез служенето по същия начин или вършенето на техните дела.

Имаме повече светлина, отколкото те са притежавали в своите дни. Ако искаме да бъдем приети от Бога, трябва да бъдем толкова усърдни в послушанието си спрямо светлината и живота си в нея, колкото са били те в приемането и ходенето в дадената им от Бога светлина. Трябва да приемаме и да използваме светлината, озаряваща пътя ни, както те са приемали и са използвали светлината, озаряваща пътя на тяхното поколение. Ще бъдем съдени според светлината, която озарява храма на душите ни в наше време. Ако я следваме, ще бъдем свободни мъже и жени в Христос Исус.